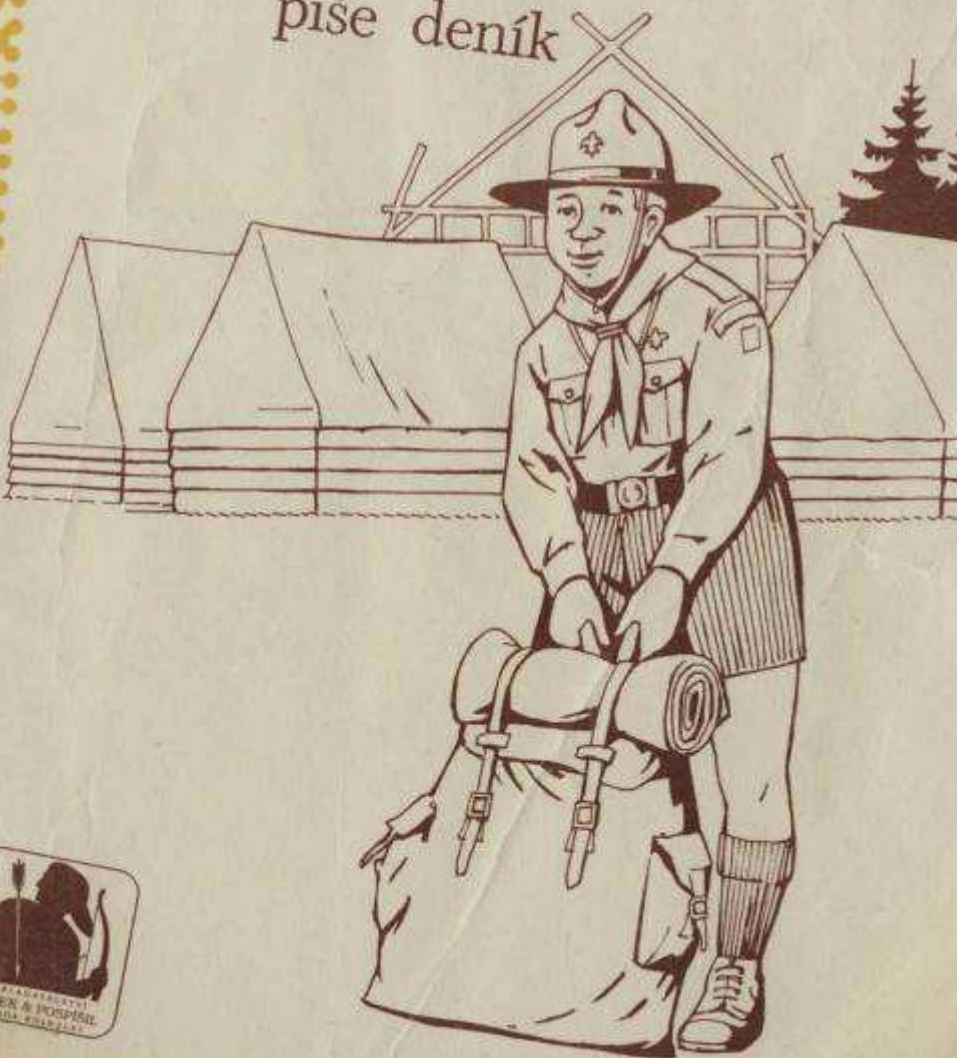
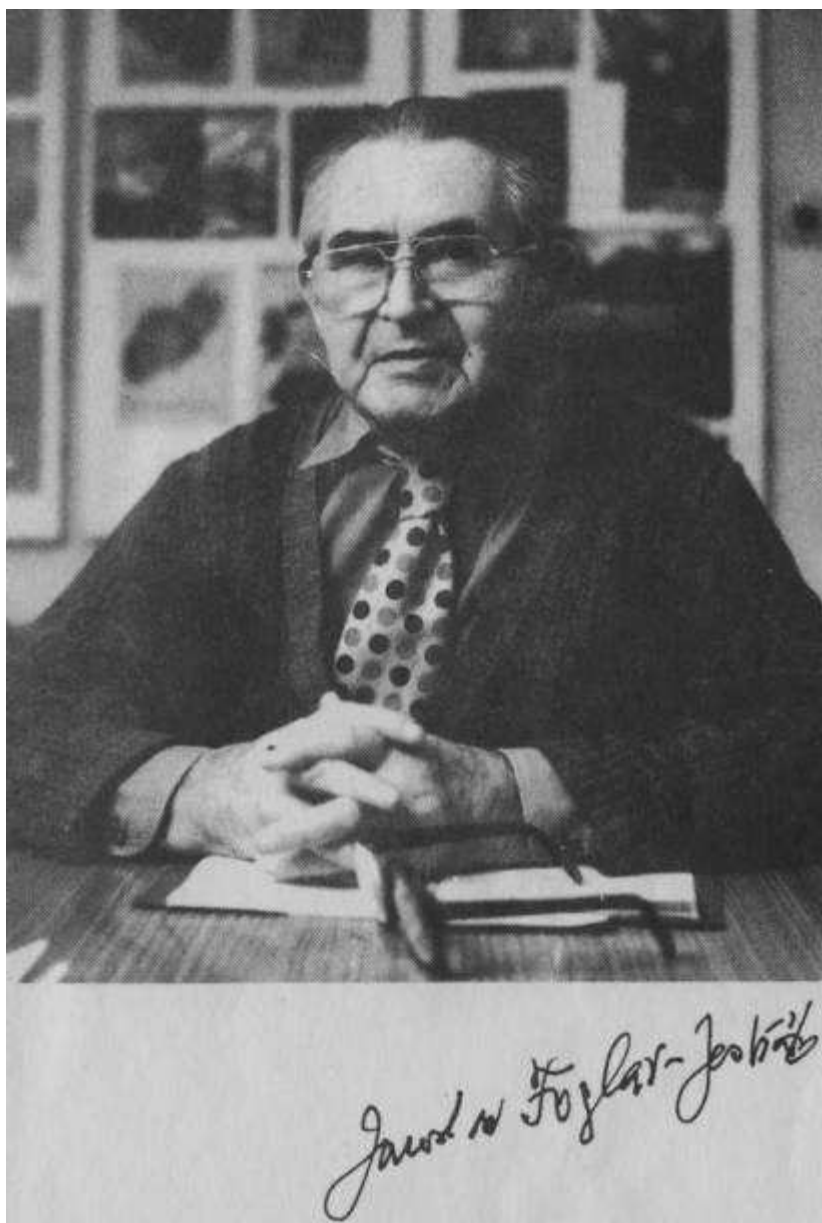

Jaroslav Foglar

Nováček Bubáček
píše deník

Jaroslav Foglar

**Nováček Bubáček
píše deník**

Jak vznikla figurka „Nováčka Bubáčka“

U nás v oddíle je pořád plno legrace, smích se ozývá v klubovně i na výpravách, nemluvě už ani o táboře. Nemůže nám pokazit dobrou náladu nic, ani když nám prší venku za krk, nebo nám ujede vlak, či se nám stane cokoli nemilého. Smích a vtip je vždy první záplatou na každou svízel a nepohodu. A z tohoto oddílového legračení se zrodila i figurka Nováčka Bubáčka. Prvopočátek této postavičky byl v kterémsi našem chlapci -takytáborníkovi, který se vyznačoval různými neúmyslnými kousky, jež vzbuzovaly vždy salvy smíchu. Chlapci mu říkali pro jeho takytábornictví „věčný nováček“, a protože se jmenoval Horáček, říkalo se mu často i „Nováček Horáček“. Ale byl to hoch jinak dobrý, veselý, a neměl námitky jak proti této občasné přezdívce /občasné proto, že správně oddílově se jmenoval Šmudla/, tak proti historkám, jež jsem si v rámci jeho takytábornictví občas vymýšlel. A tak vznikla postavička mírně potrhlého, zbrklého nešiky - s trochu pozměněným jménem - a mnou sepsané jeho údajně prožité příběhy jsou čteny v oddíle dodnes, i když tomu živoucímu pravzoru je dnes už padesát či kolik let. Jsou nadále vždy znovu a znovu neodmyslitelnou četbou při oddílových večerech v klubovně u krbu nebo na táboře u dohasínajících kamen.

Jaroslav Foglar-Jestřáb

Začínám si vést deník

Jmenuji se Vodomil Bubáček a je mi třináct nebo čtrnáct roků. Vždycky si tohleto pletu! Kluci o mně říkají, že jsem mírně seknutej, ale já na to nedám. Pravdou sice je, že moje tělesná schránka vykazuje určité nedostatky, vážím sto patnáct kilo. Ale když jsem v teplákách, tak se to tak nepozná - a když ležím pod peřinou, tak potom teprve nic není vidět.

Někdy se mně stává, že se nějak zamyslím a vezmu si jednu punčochu zelenou a jednu šedivou nebo si místo kravaty uvážu utěrák. Tu se rodiče zpravidla na mne usmějí a řeknou: „Ty holt jsi náš malej mudrc, vid“ a podobně. Z toho vyplývá, že mne rodiče milují a že řeči různých lidí, jako že mne tady nechali cikáni atd., jsou pouhou fintou a strašákem, které mě mají jen zbytečně zneklidnit. Vůbec žádný cikáni mě tady nenechali! Vím to určitě!

Do oddílu mne přivedl Šíp - a já mu toho nikdy nezapomenu! Doufám, že oddíl taky ne!

A Jestřáb tuhle říkal, aby si každý z nás vedl deník, protože to bude pak jednou z takového deníku knížka, kterou si budeme cenit nadevše. Chci mít taky takovou knížku, kterou si jednou budu cenit nadevše, a tak začínám deník psát. Kromě toho Jestřáb nemá rád, když se mu moc odporuje - a já si takhle u něj pěkně šplhnu!

Můj život je velmi pohnutý a bohatý na různé bolestné prožitky, neboť jsem určitý čas chodil také do školy - a to do pomocné.

Specielně školení učitelé tam ze mne tahali rozumy, jaké í se píše ve slově ryba, kdy se narodil Karel Čtvrtý a jestli to snad nebyl Karel Pátý. Házeli na mne různé finty, jako kolikrát je 3×9 , a zase naopak 9×3 . Já jsem ovšem tyto jejich matematické kejkle se mnou brzo prokouknul a nedal se napříště ošálit.

Vytkli si za celoživotní úkol naučit mne obojetné souhlásky a slova, ve kterých se píše po M tvrdé Y, ale já měl jinší starosti než uvažovat, kolik je pět a devět - a podobně.

Pan ředitel se posléze nervově zhroutil a požádal o předčasný odchod do důchodu. Učitelé se zpočátku dost drželi, ale i oni dříve či později ochabovali a dávali se přeložit do Liberce, do Brna a jiných podobných Horákovu.

Škola radila mým rodičům, abych každou třídu opakoval dvakrát až třikrát, neboť bylo více než zřejmo, že mne učivo velmi vysiluje! Otec se snažil učitelskému sboru vyhovět, ale nakonec jsem školu přece jen musel opustit, neboť jiní žáci mně zazlívali, že školu příliš využívám - a různě na mne sočili.

O mojí babičce, její živnosti ředkvičkářské a co z toho všechno pošlo

Aby si čtenáři mohli utvořit patřičnou představu o naší rodině, musím se ve svém deníku zmínit také trochu o svých předcích.

Nuže - z našeho rodu se nejdůrazněji uvedla babička z tatínkovy strany. Od raného mládí se živila prodejem ředkviček i ředkvičkami samotnými, které sama pěstovala na svém záhumenku. Ředkvičky nosila na prodej v nůši do jednoho průjezdu poblíže veřejných záchodků, kde je prodávala.

Babička měla dar výřečnosti. Napřed vždy různým propagačním pokřikováním na kolemjdoucí chodce upoutala jejich pozornost ku své živnosti malebně rozložené na nůši.

Když se kolem ní srotil dav zvědavců, babička začala pohotově rozvíjet své ředkvičkářské teorie. Osvětlila původ této plodiny v historických zemích republiky, její vývoj v raném středověku, letmo se dotkla špinavé konkurence v sousední ulici, kde ta vodporná baba vyhání ředkvičky různými prášky, zatímco ona - jako babička - používá poctivého kozího hnoje, vyložila rozdíl mezi ředkví zahradní čili pěstěnou a ředkví hnědou, neušlechtilou, která pálí - a pak se jala ruče balit svazečky ředkví do úhledných kornoutů a podávat je nejbližší stojícím zvědavcům.

Lidi byli jejími řečmi tak uondaní, že ředkvičky koupili, i když původně vyšli ze svých domovů s úmyslem, že k večeři koupí uherák nebo romadůr.

Jestliže se některý nedobrovolný zákazník přece jen vzpíral koupit vnucovanou mu ředkev, byl promptně poučen o svém nerozumu, neboť kdo nejí ředkev, vystavuje se akutnímu nebezpečí, že se ho chytne prant, nemluvě o ouročkách a podobných nemocech.

Zákazník pak - dojat babiččinou starostí o jeho zdraví - ředkve přece jen koupil a spokojeně odcházel, přičemž zpravidla v proudu babiččiných průpovědek zapomněl zaplacené ředkvičky - babičkou obratně zašejdžené - na nůši pod papírem, takže byla pak pochopitelně dvojnásobně spokojena i babička.

Kšeft se hejbal a babička si začala foukat. Na nůši si dala různé nápisy, jako například: „Připravte si drobný, nejsem směnárna!“ - „Noste si vlastní papíry, nemám Narpu¹!“ - „Prodejní doba od osmi do dvanácti, od dvou do šesti. Nerušte polední klid!“ a podobně.

Po dlouhém působení v Netoličkách vydala se babička ze své rodné metropole do Prahy, aby si zajistila nová odbytiště na pražských trzích.

Protože už asi 40 let nebyla v Praze, byla pochopitelně zdejším ruchem mírně vykulená. Po ulicích rozhlašovala, že je to tady úplná „Sodoma - komora“ a nabádala lidi k bohabojnosti.

Několikrát se ocitla v nebezpečí sražení autem, a proto, když sama pak spatřila jakéhosi muže na jedné živé ulici, jak stojí hloupě uprostřed jízdní dráhy a všelijak tam okouní, šla k němu a pravila: „A co ty tady janku jeden vopremovanej stojíš jako solnej sloup a překážíš frkéru? Koukej mazat hezky na chodník nebo ti tady jednu majznu, že tě vlastní máma nepozná!“ A přitom se už na něj sákala.

Muž však byl, bohužel, dopravní strážník, a když jeho uklidňování babičky nic nepomohlo, rozhodl se k předvedení babičky na vachcimru. Tento svůj úmysl málem zaplatil životem.

Babička se nedala, splývala s dlažbou ulice, volala „Patról!“ a pravou rukou ve vleku za mužem zákona stačila ještě rozbít několik výkladních tabulí, vytrhla jeden sloupek s nápisem „Stanice elektrické dráhy, vůz zastaví pouze na

¹ Narpa - papírnictví

znamení“, kopala, plivala a vůbec si bojovně počínala.

Prohlásila, že za Rakouska by se nikdy se slabou ženou takto nezacházelo a zahořekovala nad dávným skonem staříckého mocnáře a zeměpána císaře Františka Josefa Prvního, který byl jinší štramák. Projevila pevnou víru, že kdyby tak mohl, chuděra, vstát z hrobu, že by to tu všechno pěkně zrichtoval a že je pro něj lepší, když je pod drnem.

Posléze se babička dopustila několikeré urážky představitelů obvodního národního výboru a hrozila, že si bude stěžovat u Spojených národů.

Babička byla odsouzena podle paragrafu 113 pro rušení veřejného pořádku a pro lehké ublížení na těle na 3 týdny nepodmíněčně.

Po návratu z trestnice na Borech byla jako vyměněná, prodávala zase už jen v Netoličkách ty ředkvičky a o Praze už nechtěla ani slyšet.

Tolik o mé babičce.

Připravuji se na tábor

Na jaře jsem do oddílu moc nechodil. Někdy se mi nechtělo, někdy jsem musel spát nebo jsem zase nemoh najít kalhoty. Kromě toho jsem měl rozpracováno několik vědeckých statí /například „Jak správně pojídati syrečky“ a podobně/. Některé nepříznivé okolnosti mně později znemožnily věnovat se soustavně vážné a namáhavé práci vědce-žurnalisty. Proto jsem se rozptyloval jen hrou v kuličky, dominem a hlavně ragbym, kteroužto hru jsem upravil tak, že ji může hrát i jen jedna osoba. Hraje se tím způsobem, že hráč běhá za míčem po hřišti, nadává si, křičí a občas se kopne nebo si dá facku.

A tak jsem se dostal do oddílu po delší době zase až v květnu. První, čím jsem hochy našeho kolektivu ohromil, byla

skutečnost, že jsem na výpravu začal nosit tři boty. Dvě na nohách a jednu jen tak do foroty v torně, kdyby se mně náká z těch dvou na nohách ztratila během výpravy. Už se mi to v minulých dobách několikrát osvědčilo!

Maminka mě už všechno richtuje...

Hoši byli mou praktikou zpočátku udiveni, ale Jestřáb jim dával za mými zády nějaké znamení, což jsem si vysvětloval asi jako pokyn, aby mne moc neobdivovali, protože bych mohl ještě zpychnout.

No, a teď jsou prázdniny na krku a Jestřáb rozdával táborové přihlášky a já jsem se taky přihlásil. Jestřáb se sice nějak divně koukal, když jsem přihlášku řádně otcem či matkou podepsanou podával, říkal, že ani vlastně pořádně neví, jak se jmenuju a jestli do oddílu vůbec patřím, ale já jsem mu řekl, že mne hoši mají moc rádi, čemuž se ani celkem nedivím, protože jsem hrozně milý hoch - no a tak jsem Jestřába zkrátka takhle odpalíroval - a na tábor jedu.

Jsem plně zaujat a rozčilen přípravami k odjezdu. Saně už jsem uklidil na půdu a na uvolněné místo po nich v rohu

kuchyně snáším věci pro KPZ , kterou musí každý účastník tábora mít s sebou.

Dnes jsem si ustanovil, že si udělám na dřívko takovou vrtulku z papíru a až pojedeme, tak tu vrtulku na dřívku vystrčím z vlaku a ona se bude větrem točit. Bude to něco ohromného. Myslím na vrtulku kudy chodím.

Ještě jen dobře nevím, jak vrtulku vyrobím. Prolistoval jsem několik ročníků Vědy a techniky mládeži, ale návod k výrobě vrtulky jsem tam nenašel! Oni tam složitější věci, holt, neotiskují! Kdepak aby tam bylo někdy něco skutečně hodnotného a praktického!

Maminka mně už všechno dehtuje, prádlo, nedělní šaty, kartáče a podobně! Kromě kufru, dvou bedniček, pytle a torny, jakož i několika příručních zavazadel povezu s sebou ještě jeden prázdný kufr. Jestřáb nám totiž říkal, že na táboře může každý nasbírat spousty krásných dojmů. Protože vášnivě rád sbírám všechno možné, ať je to co je to, budu ty dojmy sbírat. Zatím jsem ještě nikdy žádný dojem neviděl, ale to je fuk. Kufr jich musí být plný! Představuji si, že je to něco jako škeble nebo něco takového, ale nechci se moc ptát! Lemoun by si zase hned smočil.

Taky sháním hodně kalafůnu. Kalafůna vypadá jako bombičko, ale není to bombičko, je to na housle. Hoši to ale nebudou vědět, že to není bombičko a že je to na housle - a já jim řeknu: „Hele, ukousni si bombičko“ a oni si budou myslet, že je to bombičko a uskousnou si a pak teprve uvidějí, že to není bombičko, ale že je to na housle! Bude to pěkná legrace a Lemouna s tím určitě napálím. Povezu s sebou na tábor kalafůny asi pět kilo, neboť mám legraci rád - a rád se srdečně zasměji.

Kromě Jestřába, Lemouna a mnoha ostatních chlapců pojedete s námi na tábor taky bývalý vedoucí Modré družiny Jenda. Je sice ze Žižkova, ale nic před ním nemusíme zamykat, ještě se nám nic neztratilo.

Ted' se vysmrkám a pak si půjdu dělat tu vrtulku. Nevím, co dřív.

Lemoun - můj postrach v oddíle

Všechno se mně v oddíle líbí, i toho Jestřába s jeho věčným pískáním nástupů a napomínáním bych tam snes, ale Lemoun - to je něco hrozného! Co je asi pro Žlutou družinu Moja, to je Lemoun pro mne! Nemine jediná sobota nebo jediný nedělní podnik, aby Lemoun neučinil proti mně nějaký výpad, aby mne nějak nezesměšnil nebo vůbec mně neudělal něco nepěkného.

Jeho nevraživost ke mně začala, když jsem kdysi v úzkém kruhu přátel řekl, že mně jeho tvář připomíná jednoho mého známého psa. Nemyslel jsem tím nic zlého, dotýčný pes je docela milé zvíře a Lemoun se skutečně nemusel cítit nijak dotčen. Přesto však, když se Lemoun můj výrok dověděl, byl ke mně už učiněný Kakabus - a jeho nenávist ke mně stoupla ještě více, když jsem později dosti neprozřetelně dodal, že ten pes je buldog!

Co tenkrát Lemoun dělal, nedá se slovy vylíčit! Mysleli jsme, že dostal záchvat ouročků, byl zpocený, samá pěna - a Dan, který se právě dostavil, prohlásil, že takhle vypadá kuň, který právě doběhl Velkou pardubickou! Dan to řekl ovšem potichu.

Dnes jsem měl s Lemounem další malér.

Jestřáb svolal do klubovny všechny dobrovolníky na balení táborových kufrů, neboť za několik dnů se už jede. Přišel jsem se také podívat, neboť nade vše miluji organizovaný zmatek. Balení se dalo na zahrádce před klubovnou.

V tom se od Prahy ozval podivný hvízdavý zvuk - na navážce se objevil oblak prachu - a vzápětí se mezi nás přivalilo něco, v čemž jsme po bližším ohledání zjistili čubu Lemounovic rodiny. Toto stvoření, jemuž se jméno „pes“ může dát skutečně jen s velkým sebezapřením, je zvyklé dostávat

každý den v šest hodin večer od Lemouna kostičku. Protože Lemoun byl dnes tady, vystopovala si fena Lemouna až z Karlina, kde oba bydlí, a teď se kostičky dožadovala.

Lemoun s tím zřejmě asi počítal, neboť beze slova sáhl do pytle a hodil feně její kýženou mlsotu. „Kostičkou“ byl páteří blok z mastodonta nebo z čeho, v muzeu by nad takovou kostí zajásali. Psisko ji lačně uchopilo a odfunělo do klubovny. Na Jestřábovi bylo vidět, jak by byl nejradši si šel se psem hrát, ale Luděk se na něj podíval a Jestřáb začal honem nějaké řeči o tom zákonu, že žádné zvíře nesmí do klubovny, nikdo že si nesmí vodit do klubovny psa. Načež Lemoun drze prohlásil, že si psa nepřivedl, pes že přišel sám, což nakonec byla pravda. A tak se to zamluvilo a my jsme vesele pakovali dál.

Asi za čtvrt hodiny se z klubovny začaly ozývat podivné zvuky. Jestřáb se rozčílil, jak je to možné, že si někdo může v klubovně střílet ze špuntovky, když se ostatní venku dřou s balením beden - a poslal mne do klubovny, abych zjistil, co se děje.

V klubovně ale nikdo ze špuntovky nestřílel. To jen němý příslušník Lemounovic rodiny se ráčil přežrat kostičkou a teď měl škytavku.

Všichni chlapci se venku hrozně chechtali, když jsem to oznámil, ale Lemoun měl za to na mne už zase hrozný vztek, a když Jestřáb nekoukal, hodil po mně oddílovou bandaskou. Shluk těchto letících molekul, z nichž každá sama o sobě je téměř nehmatatelná, praštil mne do hlavy tak, až se mně v očích zablejsklo!

A jedvaže jsem se kapku vzpamatoval, už tu zase bylo ještě od té bandasky víko. Zatančilo mně na hlavě čtverýlku, skulilo se mně po uchu na rameno a prásklo mne ještě nadto do nosu.

Potlačil jsem slzy, jak jsem uměl nejmužněji, a odebral se do klubovny. Tady jsem spatřil Lemounovo zvíře a rozhodl jsem se, že se na něm pomstím.

Psisko si mne podezřívavě změřilo, krklo a zafunělo. Sedělo na jedné ze židlí u stolu a předstíralo, že si prohlíží kroniku. Ale já dobře viděl, jak pozoruje každý můj pohyb - a když jsem se k němu opatrně jal blížit, seskočilo ze židle a zaujalo vyčkávací pozici.

Byla to děsná čuba. Vopelichaná, uslintaná, na levém oku měla cink. Chtěl jsem ji kopnout, ale uhnula a já urazil nohu od stolu. Utíkal jsem za ní (rozuměj za tou čubou) a ona běžela okolo stolů a já za ní a ona pořád okolo stolů - a tak jsme se honili jako na babu.

Někdy jsem schválně změnil směr, ale psí fúrie můj manévr vždy ihned duchapřítomně postřehla a po zdolání určitého smyku se rovněž obrátila a honba začala nanovo. Přitom na mne štěkala, prskala a já jí nadával.

Jednou byl čubí smyk - třebaže psisko velmi solidně zablokovalo všechny čtyři pařáty - mimořádně dlouhý a než jej zprvuzmíněná potvora vyrovnala, tak jsme se srazili a já přes ni upadnul a hrozně jsem se praštil do hlavy. Čuba využila mého přechodného bezvládí a vykonala na mou levou nohu svoji potřebu, načež se skryla pod stolem.

Jsem člověk tichý, vyrovnaný a leccos jsem už zažil. Se zvířaty mám zkušenosti, jednou mi taky kopnul kůň. /Do hlavy! Bylo o tom tenkrát v novinách!/ Ale nestoudný čin této čubí hyeny mne úplně rozlítíl. Vrhla jsem se pod stůl za čubou a křičel jsem: „Ty jedna mrcho volezlá, rozluč se se životem, teď z tebe budou hadry!!!“

A vtom se vrátil do klubovny Lemoun. Čuba se mu střelhbítě vrhla přes mou hlavu do náruče, zatím co já se rozmáznul pod stolem na velké potřebě, kterou tam zatím psisko ještě stačilo bleskurychle vyrobít.

„Komu nadáváš čuba?“ hulákal na mně pod stůl výhružně Lemoun. „Tady tyhle vobludě voslintaný!“ odpověděl jsem, přičemž jsem takticky setrval pod stolem.

Lemoun mne vytáhl ven a dal mně sevřenou pěst pod nos.

Pak naznačil, že jsme tady sami, pomoci že se nemohu od nikoho nadít - všichni odešli na volejbal - a jestli prý chci do drbáku.

Odpověděl jsem, že to mění ovšem celou situaci. Jeho čuba že je vlastně docela milé stvoření a že skutečně není důvodu, aby se z ní dělaly hadry, či vůbec jakékoliv jiné textilie - a aby toto nebohé věrné zvíře bylo nějak persekuováno.

Ale Lemounovi to nestačilo a řval: „Vomluv se jí! Vomluv se jí!! Hned se jí vomluvíš!“

Zeptal jsem se ještě, mám-li se omluvit hned nebo písemně, ale vtom vstoupil do klubovny Jestřáb - a vida nás, jak v družném hovoru máváme proti sobě rukama, usmál se a pravil: „No konečně vidím, jak se učíte semafor! Tak se mně to líbí!!!“

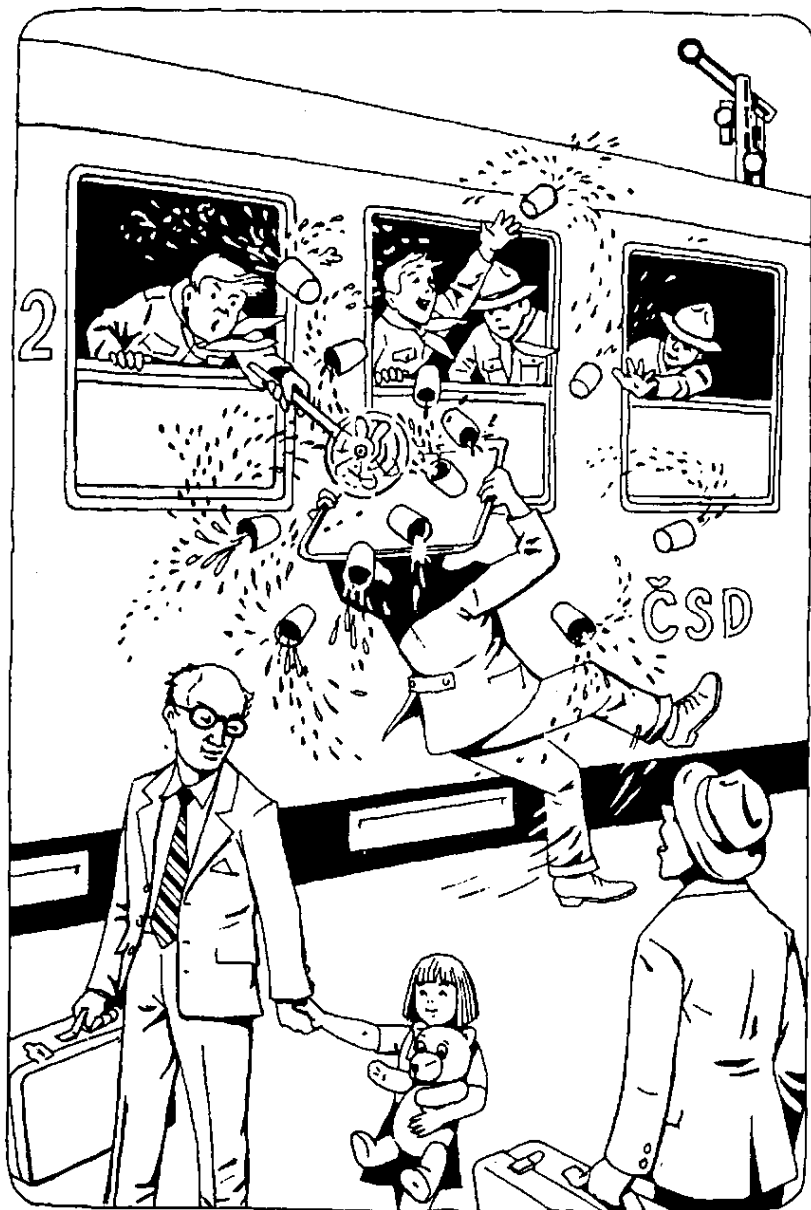
Byl jsem zachráněn.

Co jsme zažili při jízdě na tábor

Sraz byl na nádraží Praha-střed v devět hodin dopoledne. Měl jsem strach, že nebudu moci přijít, měl jsem chřipku. Včas jsem se ale vystonal, jen mně ještě trochu vržou boty.

Na nádraží k vagonu se dostavily davy rodičů. Se mnou přišel můj otec, kterého celý oddíl velmi obdivoval. Ač je mu už dvaapadesát let, nemá jediný šedivý vlas, neboť je zcela holohlavý.

Hned jak jsme vyjeli, vybalil jsem svou vrtulku, kterou jsem vyráběl po celý měsíc, a vystrčil jsem ji z okna vagónu. Viděl jsem přitom, jak mně ji Lemoun závidí, a střehl jsem ji proto jako oko v hlavě. Leč ani moje největší opatrnost mne neuchránila od různých nehod, jež vrtulka způsobila.

Asi po hodinovém držení vrtulky proti mohutnému vzduchovému proudu byl jsem již poněkud unaven a tak jsem vrtulku zaklínil mezi sedadlo a okenní rám, přičemž jsem klacíček zpevnil ještě hřebíčkem desítkou, aby mně vichr vrtulku neurval. Lemoun ale pořád lezl na sedadlo, aby prý lepší viděl, a najednou sklouznul a hřebík mu utrhł podstatnou část jeho kalhot. Ric - pic - trh - trh to udělalo a celá levá nohavice byla v tahu a ještě mu to vzalo kus košile!

Lemoun začal naříkat nad svou celoživotní smůlou. Už hned prý jak se narodil, měl prý smůlu. Při křtu ho omylem polili inkoustem místo vodou, v první třídě rozsednul panu učitelovi bouřku - a teď zase ještě ke všemu tohle tady s těmi kalhotami -no nebyl zkrátka k utišení. Marně jsem se snažil nějak ho utěšit a rozptýlit. Rozhořčeně odmítl dělat se mnou „paci, paci, pacičky“, zazpívat si „kolo, kolo, mlýnský“ - a nenachytal jsem ho ani na známou uklidňovací hru „vařila lištička kasičku“. Ba nechtěl ani uvažovat o tom, co mně dá k Ježíšku - a tak už jsem si nevěděl s ním rady.

Brzo ale přišlo několik tunelů a ve vagóně bylo zase veselo. Ve tmě jsem dostal sedmnáct pohlavků, z nichž zejména čísla 3, 9,11 a 14 byly vedeny s mimořádnou intenzitou úhozu. Detonace byly tak hlučné, že je nepřehlušil ani hukot jednocího vlaku a na nejbližší stanici za tunelem vlaková četa ohledávala podvozky vagonů v domněnı, že se někde plácá utržená brzda.

V jednom tunelu se mně přihodila ještě jedna nemilá věc. Bylo už velmi horko, a tak jsem se rozhodl, že si v tunelové tmě honem svléknu jégrovky, které zpravidla jindy nosım i přes prázdniny. Trenýrky jsem si už připravil napřed vedle, hrozně jsem se tumloval, abych byl převlečen dříve, než vyjedeme na světlo boží z tunelu - ale Lemoun najednou objevil, že vagón má svoje elektrické osvětlení - a zkrátka rozsvítil. V zoufalství jsem vyskočil, ale zapletl jsem si nohy do nohavic od jégrovek, které jsem právě svlékal - a upadnul

jsem na podlahu. Utržil jsem mnoho posměchu a Lemounovi jsem řekl, že je trdlo. Lemoun byl na mne ještě ale hrubý a pravil mně, jestli prý nechci asi tak jedenáct velkých facek. Poněvadž jsem už tak jako tak doma bit pořád jako žito, odmítl jsem jeho nabídku poukazem na to, že moje spotřeba je zcela kryta domácí výrobou.

Tím jsem se Lemouna na chvíli zbavil - ale jinak nevím, co si s ním mám počít. Vůči Lemounovi jsem zcela bezbranný a to tím spíše, že pro svůj odpor ke střelné zbrani jsem si ani žádnou nevzal na tábor! Kromě toho stejně bych ji na táboře nemohl ani upotřebit, Jestřáb nemá rád hluk!

Jak jízda pokračovala, vracela se mně zase moje dobrá nálada, a tak se mi chtělo zanotovat si nějakou píseň. V mysli mně zněla „Kolín, Kolín“, ale protože jsem byl velmi přepracovaný přípravami k táboru a hlavně výrobou té vrtulky, nemohl jsem si honem na to město vzpomenout, a tak jsem začal zpívat „Pardubice, Pardubice, stojíš v pěkné rovině!“ Hned jsem viděl, že se mně to nějak nerýmuje, ale v omylu mne utvrzovala i skutečnost, že Pardubice jsou na téže trati jako Kolín - a tak jsem chybu hned nepostřehl. Chtěl jsem zpívat dál, ale hoši byli už na mne jako sršáni, chechtali se mně a Lemoun řval: „Pardubice, Pardubice, hrom tě napal do palice!“ A Jestřáb si taky smočil a povídal, že prý je div, že jsem nezačal zpívat dokonce „Ouholičky, Ouholičky, poslední pošta Nasavrky. No západ jsem to do pěkného oddílu, jen co je pravda!

Velký malér jsem měl také na nádraží v České Třebové, na které budu ještě léta vzpomínat.

Tak už jsme se rozjízďeli a já jsem se zase na chvíli dostal k okénku. Vystrčil jsem hned ven svou vrtulku, aby se cestující na peróně trochu pobavili, a nevěděl jsem, co se v nejbližší chvíli semele.

Šíleným nápirem vzduchového proudu vrtulka se roztočila milionovými otáčkami za vteřinu a záhy jsem zpozoroval, že

nejsem už ani jejím pánem. Vrtulka házela klacíčkem, na kterém jsem ji připevněnou držel, rejdovala s mou rukou jak si chtěla - a co čert nechtěl mít, najednou jsme s vagónem míjeli číšníka, který stál těsně u kolejí a jako vyjevený hleděl na mou vrtulku, blížící se k němu úděsnou rychlostí. Byl úplně fasciklovaný, nebo jak se to říká, zkrátka se nemohl ani hnout, jen táč s neprodanými kapalinami ve skleničkách na jeho hlavě se mu rozklepal a on se mamě snažil dělat něco pro svou záchranu.

Zařval jsem ještě v rozčilení: „Uskoč, ty jeden běhejme, nečuť tady, dyk jde vo všechno ...“ ale vzápětí vrtulka už coby raketa vrazila do jeho skleniček a jejich perlivý obsah, bohužel většinou silně alkoholický, se zalil nebohému muži za krk, do uší, do nosu, vystříknul na desítky metrů po perónu a část tekutin svažila i protější stěnu našeho vagónu. Lemoun tam byl potom jako přilepený, pořád to blízal a říkal, že takhle tu stěnu mokrou tady nemůžeme přece nechat!

Vykřikl jsem na Jestřába, jestli mám zatáhnout za záchrannou brzdu, ale Jestřáb neříkal nic, jen se děsně zamračil, popadnul mou vrtulku a vyhodil ji z okna. Přikrčil jsem se na sedadle, abych neletěl za ní, ale nic se pak už nestalo.

Ovšem - další jízda bez vrtulky ztratila pro mne pak již půvab a já ji prožil jako tělo bez duše. A kdybych byl jen tušil, co všechno mne čeká ještě na táboře!!!

Dělal jsem do kultury a co z toho pošlo

Na táboře jsem už docela dobře zaběhnutej, což přičítám hlavně svým běhům na gambalu² do kuchyně a pak taky hlavně na latrínu.

² Gambala - snídaně

Nyní jsem se rozhodl, že budu psát o táborovém životě básně. Dnes si zde píšu první. Nedala mně ani moc velkou práci! Nuže:

Na táboře je moc krásně,
budu o něm psáti básně.
Každý den napíšu jednu,
proč jsem jen nezačal v lednu!!
Moh jsem mít už z básní knihu,
za ni jsem teď moh ject k jihu.

Na louce tu stojí tábor,
vprostřed stožár, na něm prápor.
Jestřáb celý tábor vede,
někdy mu to ale nejde.
Já Jestřába nemám rád,
s každým by se chtěl hned prát.

Pak jsou tady taky hoši,
s těmi je to ještě horší.
Tak - kdybych se nestyděl,
hned bych radši domů jel.
Na latríně tiše sedím,
do krajiny vůkol hledím.

Semafor jsem nestáhnul,
Jěňa mne tu přepadnul.
Nejsem chlapec na skok líný,
schoval jsem se do latríny.
Pak jsem musel honem běžet,
do řeky na půl dne ležet!

Z lehkosti i z koncepce celého tohoto jakoby snového dílka bezpečně usuzuji na svůj nesporný talent a že je mne pro

oddílovou kroniku škoda. Měl bych spíš psát takhle do Literárních novin, nebo tak! No ale ať má oddíl na mne nějakou památku.

Věčně tu přece být nemohu!

Básně nejsou ovšem mou kulturní činností jedinou! Pokouším se o pozvednutí kulturní úrovně tábora i jinak, byť ne vždy s úspěchem.

Tak například si Dan nedávno stěžoval, že je tady málo kultury. Chtěl jsem se mu zavděčit, a tak jsem dnes o poledním klidu zapěl mužstvu několik árií z Lohengréna, Trubadúra a jiných českých oper.

Aby se to hezky neslo jakoby z dálky, zašel jsem za tím účelem na latrínu, kde jsem se také kromě toho mohl na zpěv lépe soustředit. Při zpěvu - zejména ve větších výškách - jsem se držel toho prkýnka!

Ale Jestřáb, který zbožňuje jen Valdaufa a jeho dechovku, klasifikoval můj zpěv jako řvaní paviána, napařil mně almaru a

svedl na mne i rozbité sklo na budíku. To prý prasklo při tom řevu!

Nevím, kolik to bude stát!

Ale jedno vím určitě - a to, že už nikdy mužstvu zpívat nebudu, ani kdyby Dan ke mně poslal třeba deputaci Oddílové rady.

Na latríně si budu hledět jen svého a kulturu ať si obstarává někdo jiný! Já tam mám jinší starostě!!

O mých snahách pěstitelských, Lemounově sněžení a jiných trampotách

Dnes ráno asi v sedm hodin jsem si zasadil pecku od třešně, ale ačkoliv jsem ji přes den pečlivě zaléval, ba několikrát i pohnojil, ani do pozdního večera sémě nevzešlo, tím méně pak abych sklízel nějaké plody!

Obávám se, že jsem učinil nějakou pěstitelskou chybu, ale nevím, koho se zeptat. Jestřáb - ten nic neví a hochů se ptát nechci.

V blízkosti třešňového sadu, který jsem takto založil, jsem zapomněl obrácené hrábě a Lemoun na ně šlápnul. Násada se zvedla a udeřila Lemouna prudce do hlavy. Rozlomila se ve dvě. Lemoun je velmi nedůtklivý a rána ho proto rozzuřila. Když se pak ještě dověděl, že jsem tam ty hrábě zapomněl já, neznala jeho zloba mezí. Ví však, že v oddíle se nesmí nadávat, a tak to řekl oklikou: Pravidl: „JZD bylo velmi chudé. Ale byl tam jeden výstavní vůl!“

Lemoun taky řekl, že když se směju, tak že je to jako když má žízla škytavku a ještě chce přitom kejšnout. Dlouho jsem přemýšlel, jak bych ho usadil. Pak jsem pravil, že když Lemoun promluví, vždycky mne maně napadne jméno jednoho brněnského předměstí: Žabovřesky.

Celý den dnes bylo děsné vedro. Po obědě při povinném odpočinku bylo už takové horko, že se i ryby potily. Zrovna

jsem si pral ve stanu levou punčochu /pravou jsem nemohl okamžitě najít/, když jsem odkudsi ze stanu uslyšel Ježu, jak křičí: „Lidičky, tam vám sněží!!!“. Lemoun stál vedle Ježova stanu a taky to křičel, že tam hodně sněží.

Hned mně to bylo divné, že by najednou v takovém horku mohlo sněžit, a dokonce tak hodně. Přesto jsem však vyletěl ze stanu jako střela, abych se podíval, přičemž jsem převrhl umyvadlo s tou levou punčochou.

Na táborovém náměstíčku byla výheň jako v peci. Jen ze stanů vykukovali chlapci a všichni se hrozně smáli.

Myslel jsem si, že třeba sněží u kuchyně, a tak jsem utíkal tam. Ale ani v kuchyni nebylo po sněhu ani památky. Ve stínu v jídelně seděli jen Váša s Pavlíkem a hráli šach.

Vybuchl jsem: „Tady někde mělo sněžit! Tady někde sněží!“ Pavlík vyskočil, shodil šachovnici a zařval: „Cože tady?“ „Sněží!“

„Kde sněží?“ hulákal Pavlík a rozšlápnul královnu, dva koně, věž a sedm pěšců, jen to fiklo. „Tady někde!“ řval jsem už taky. „Ty jsi se zbláznil!!“ chechtal se Váša.

Rozzuřilo mne to a začal jsem křičet: VY jste se zbláznili a ne já! Sedíte tady nad tím svým čtverečkovaným nesmyslem, nad tou mříží vod kanálu - a venku sněží a vy nic - a furt jen tu rajtujete s tím vaším králem a nevidíte, že tu někde sněžilo!“

Váša vyšel ven na slunce a pořád se ještě smál, ale Pavlík ho vážně napomenul!

„Že se tak můžeš smát - to má vod úpalu!!“

Mezitím sem dorazil táborový dav, vedený Lemounem. Lemoun měl nějaké nepěkné hlášky a posléze za sborového procítěného zpěvu „Už mně koně vyváděj“ byl jsem vyveden z kuchyně. Privil jsem, že „Už mně koně vyváděj je pěkná národní píseň, byť poněkud prostoduchá - a že je od chlapců hezké, když za každých okolností pěstují tak náruživě zpěv národních písní.

Chlapci na to ochotně a za nápadného pochichtávání přidali

další sloku — a já teprve po delší době jsem si uvědomil, že tím „vyváděným koněm“ ničemové z kuchyně mysleli vlastně mne!

Také celý ten pokřik s tím sněhem byla jen Lemounova finta. Ale jak jsem mohl takovou bezcharakternost očekávat? Kdo by byl nevyběhl ze stanu, když někdo vykřikne, že venku sněží!?

Odpoledne po tom horku se přihnala náramná bouře, promočila celý tábor a přelo pak drobně až do večere. Po večeri byla v kuchyni potmě zpívanda. Já jsem se bál, a proto mne Jestřáb poslal do stanu. Tak jsem se šel bát do stanu a teď tady ležím a dopisuji si deník za dnešní den. Něco mi tady někde pořád kape. Kap - kap - kap. Aby to tak byl manganistan draselnatý!! Úplně se snažím vzpomenout si, jestli jsem si bral roztok této bezbarvé chemikálie na tábor s sebou, ale skutečně se nemohu upamatovat! No tak to snad bude přece jen asi voda!

Dobrou noc!

Kéž by se mnou dnes nespadla postel. Mám pod ní tři stosvíčkové žárovky, které mně naši poslali do KPŽ.

Lemounovo hamounství a co z toho pošlo

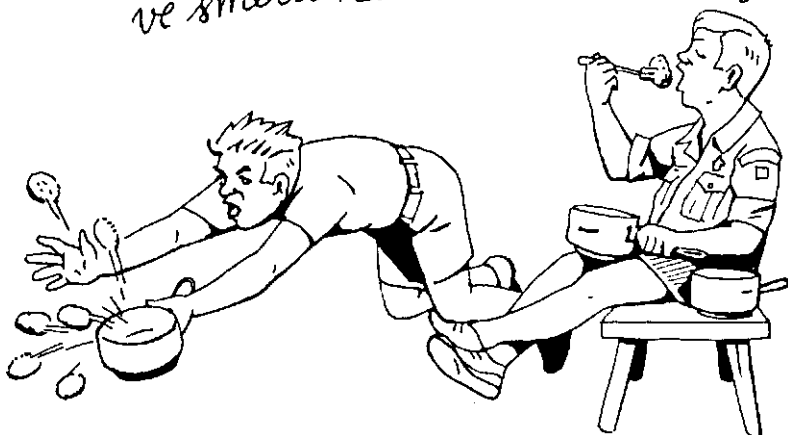
Včera dopoledne přišel do tábora zase pan hajný a já byl moc rád, protože má velmi milého psa, se kterým si vždy hraji. Vždycky když si pak s ním přestanu hrát, pes se jde umejt, čemuž se moc divím. Lemoun ale pravil, že on se tomu nediví, a tak zvláštně se při tom uchechtnul. Nevím, co tím chtěl říci, ale jistě je v tom zase nějaká sprostárna vůči mně!

A proto jsem měl srdečnou radost z příhody, která se Lemounovi přihodila za chvíli potom v jídelně.

Seděli jsme zrovna při obědě a já měl tak trošku nohu přes nohu a ještě jsem měl ke všemu ty nohy trochu natažené.

Najednou někdo vykřiknul: „Dávám karbanátky! Kdo chce karbanátky?“

*Lemoun je hamoun a hnál se
ve směru karbanátkové naděje*

Lemoun je hamoun, a tak vyskočil a hnál se s emálem³ ve směru karbanátkové naděje. A jak tak běží kolem mne, najednou PRSK, zakopnul o moje nohy, upadnul, jel asi tři metry po břiše a zarazil se až o kotel se zbytkem polévky u rozdávačky, přičemž ještě proplul pod dolní polici kuchyňského stolu. Emál mu přitom vypadl z ruky a úctyhodná zásoba karbanátků, která by porazila i mastodonta, se z emálu rozkutálela do všech koutů kuchyně.

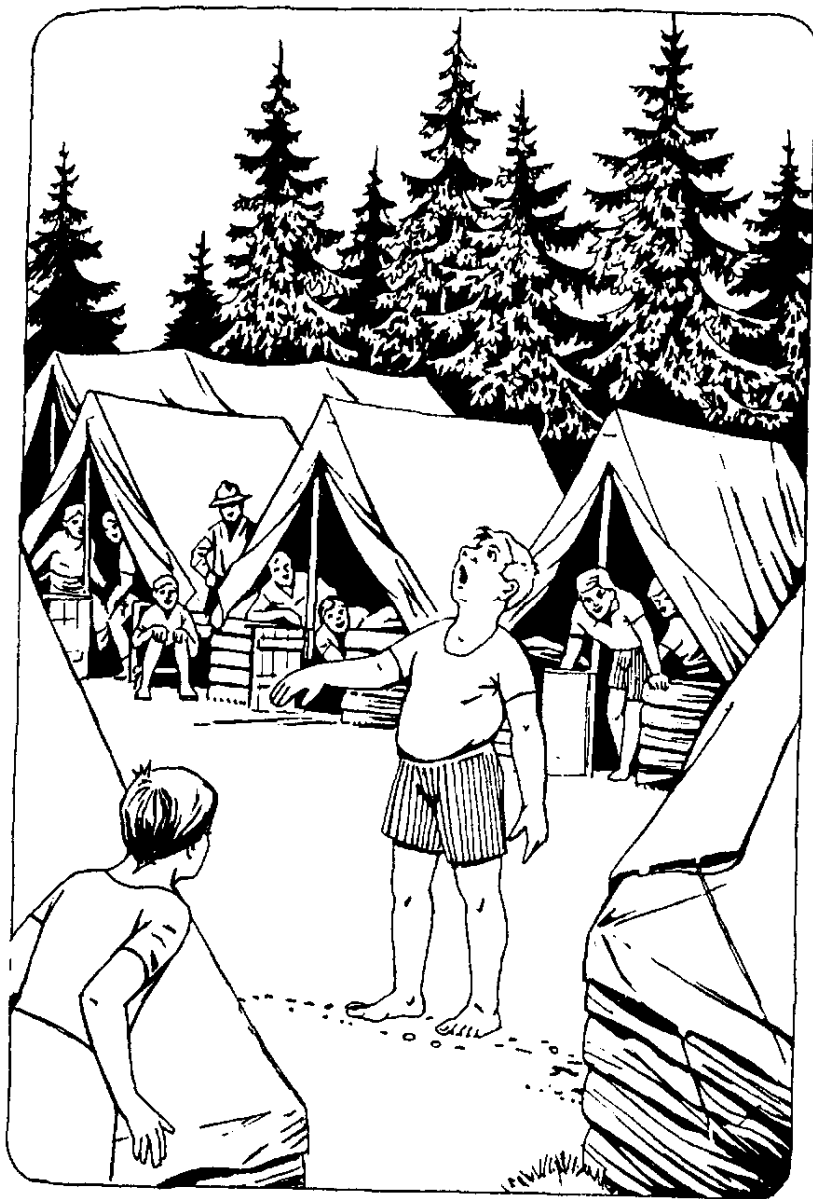
Hoši se chechtali, Dášek nebyl k utišení, ale Lemoun zůstal nehybně ležet, aby zdůraznil, jak těžce si ublížil a jen zasyčel ke mně:

„Ty pse placatěji!!“ „Jakej pse?“ zeptal jsem se. „Placatej!!“ řval umíněně Lemoun. „A kdo to má bejt?!“ na to zase já.

„Ty! Ty! Ty!!“ řval Lemoun rozzuřeně a tloukl obličejem,

³ Emál - jídelní miska

umouněným od učouzeného kotle, do země.

„Kdo ti za to může?“ odpovídal jsem klidně. „Letí to tady vokolo jako baba Jaga na pometlu vo svatojánský noci a pak to má eště na jednoho vztek, když sebou sekne!“

„Mlč! Mlč!“ hulákal ale Lemoun dále. „Kvůli tvejším párkům jsem sebou seknul! Kvůli nim jsem se praštil! Kvůli těm tvejším křivejším špachtličkám se mi rozsypal oběd! Kvůli tobě jsem přišel právě i o přídavek, co tady někdo rozdával. Ty mizero! Ty skutečnej nefalšovanej placatej pse!“

Pak Lemounovi došel dech. Zvednul se, za pomoci několika chlapců sebral rozkutálené karbanátky a dal se do baštění. Ale už jsem viděl, jak je navztekaný - a že se na něco připravuje. A taky jo!

Dnes dopoledne byla gambala na brambory a já je šel loupat na své oblíbené místečko k lávce nad tůňkou. Lemoun navedl Honzinu, aby do mne zezadu strčil a já abych spadnul po hlavě do vody.

Lotr Honzina splnil svůj jidášský úkol dokonale, ale já jsem člověk, který je vždy na všechno připravený, a tak jsem ještě duchapřítomně stačil vši silou odhodit za sebe na břeh škrabku a právě loupanou bramboru.

Škrabku se mi pak již nikdy v životě nepodařilo najít. Ale brambora, vymršťená coby katapultem, nabyla přímo úděsně rotace a Lemouna, číhajícího opodál, praštila do nosu.

Co se potom dělo, nedá se slovy vypsati. Lemoun zařval jako slon v cirkusu, když mu dá někdo jabko se špendlíkem, seknul sebou na zem, kopal nohama, pak zase vstal, ohledal si otřesený kořen svého čichacího zařízení, načež zařval: „Kerej krab krabskej — to jsem eště neviděl - to jsi byl ty, Hubáčku Vodomile, vid', no kdo jinej by moh takovou hovadinu udělat, loupá to bramboru a hází ji dozpátku - dyk mně snad dokonce poteče krev - já tady ze starostí nevýjdu-“

Možná, že recitoval ještě něco dál, ale to už jsem byl pod hladinou, takže jeho další úpění mi ušlo. Lemoun pak měl ještě dva dny nos jako kliku od blázince, ale kdo mu za to může?

Neměl Honzinu navádět.

Ted' si půjdu blízat to světlezelený blízátko, co mně kluci přivezli z nákupu. Je to senzační blízátko. Ani po sto šedesátém cucnutí nejeví stopy jakéhokoliv opotřebování, jeho kubatura je táž jako při nákupu. A to ho ještě dlouho lízal taky ten pes pana hajnýho.

Budu vydávat táborový časopis!

Konečně jsem ve svém živlu! Konečně Jestřáb odhalil mé skryté síly a správně ohodnotil moje duševní kvality. A tak přes všechny lapálie prožité od příjezdu na tábor dostávám se konečně k práci, která je mne důstojná - a začínám s přípravami na vydávání táborového časopisu.

Mám v plánu celou řadu rubrik a smlsnu si přitom i na Lemounovi. Nebudu ovšem moci psát o Lemounovi otevřeně, protože bych potom byl pořád samý octan hlinitý a náplasti, ale napálím ho vždycky ve zvláštním - na pokračování jdoucím - podobenství, které se bude jmenovat „Ze života štěnice“.

V časopisu nebudou jen samé táborové drby, ale připravím lidu táborovému i různé statě ze světa, z techniky a přírody, aby se poučil a vzdělal. Právě jsem dokončil vědecké pojednání o lvu, které si zde celé opisuji.

Lev

Lov na lva je těžký. Chceme-li začít lov na lva, musíme napřed vědět, kde lev je. Když ale víme, kde lev je, tak tam zase zpravidla z pochopitelných důvodů nejsme my — a tak už zde se setkáváme s první svízeli lovu na tohoto préríjního všiváka.

Lev prý žije na rovníku, ale nemyslím, že by tomu bylo tak

- jak by se na té čáře /viz mapu/, a nadto ještě jen myšlené, udržel? A jak by poznal, že je právě u té čáry? Je to asi jen bohapustý bluf.

Lev má čtyři nohy. V jednom cestopisu bylo sice kdysi psáno, že má těch noh osm, ale po delší době se zjistilo, že šlo o trapný omyl. Byli to totiž dva lvi, kteří stáli za sebou! Cestopis pak musel být honem stáhnut ze všech škol a knihoven, aby se mládež neučila nesmyslům, ale ve vědeckém světě natropil přece jen mnoho zlé krve. Část nákladu se dostala do prodeje, čtenáři byli dezorientováni, každý říkal: „To se divím, to se divím, lev s osmi nohama, moclipak musel mít asi vočí...?“ a tak všelijak podobně.

Vědci věřící na osm noh se vyzývali s vědci nevěřícími na souboj, nadávali si v novinách a ředitel pražské ZOO spáchal pokus sebevraždy, když se mu nedařilo osminohého lva získat. Tady je jen vidět, jak se při vědeckém bádání má postupovat opatrně, aby nebyla mela.

Lev není zvíře domácí, pro domácí chov se nehodí, neboť jeho maso není chutné. Nikdy jsem aspoň neviděl, že by si choval někdo doma lva třeba jako slepice, krocany a jiný brav. Nadto je velmi žravý a je obava, že by mohl občas sežrat někde na záhumenku i samotného hospodáře.

Je to zvíře nezkrotné, k tahu je nezpůsobilé, v cirkusu si dělá co chce, a tak ho lze upotřebit jedině jako předložku před postel. Samozřejmě, až když je mrtvý a přebytečné maso z kůže odstraněno — né si tam položit lva živého !!!

Jeden pán, který se tohoto omylu dopustil, byl dvojnásob škodným. Večer to ještě ušlo. Pán si šel lehnout a lev u postele se utěšil pánovými trepkami, které přes noc kousal, žížlal, vyplivoval a zase znovu rozměľňoval do stavu molekulárního.

Ráno to ale začalo. Pán se na posteli labužnický protáhl, ucedil: „Mňo - tak už tady zase máme ráno —“ a spočinul oběma nohama na lvu.

Vzápětí pak utrpěl dvojnásobnou hmotnou škodu. Za první,

lev s pánem naložil tak jako v noci s jeho trepkami! Za druhé, se stalo zcela bezpředmětným pánovo dlouholeté placení členských příspěvků do spolku KREMATORIUM na pohřeb žehem, neboť po pánovi nezbylo skutečně nic, co by se muselo pohřbívat!

Tím tuto přírodopisnou stat' končím. Další statě následují, vždyť na světě je tolik zvířat - a o každém se dá napsat něco zajímavého!

Pro časopis mám vůbec mnoho látky a nápadů. Také tam udělám plánek na jednoduchou amatérskou vrtulku. Ať se Věda a technika mládeže zastydí, že na to nepřišla sama!

Jak jsem mohl být s Lemounem málem jedna ruka!

Už řadu dní se pořád snažím získat si nějak přátelství

Lemouna, a tak se uchránit před jeho ustavičnými nájezdy a urážkami. /Nadává mně například „pitoreskní gutaperča“ a podobně, v jídelně mne pod stolem každou chvíli kopne a tak to jde pořád/.

Vítaná příležitost ke smíru se mně naskytla dnes dopoledne, když jsme šli přes řeku na protější kopce.

Lemoun si nechtěl namočit trosky svých podkolenek, a tak si je zul a teď měl strach, že sebou do vody plácne i s těmi punčochami. Pořád se koukal dokola a já záhy pochopil, že moje chvíle nadešla. Přistoupil jsem k Lemounovi a pravil jsem mu:

„Žádný strachy, Lémo, jen jdi klidně přes vodu, já ti tam pak punčochy přehodím!“

Lemounovi zjihly oči a on řekl: „Vážně bys mi chtěl Vodouši tak pomoci?“ /Vodouš je zkratka mého křestního jména Vodomil!/ „No né, ty jsi přece ale jen forma kluk, za to teď budeme spolu kamarádit a vůbec budeme jedna ruka!“

Na to se odebral do vody, několikrát v ní upadnul na kluzkých kamenech, až posléze se dohrabal na druhou stranu. Pak odtamtud na mne zařval: „A teď ty punčochy!“

Usmyslil jsem si, že mu je budu házet po jedné. Když jedna uplave, zbude mu ještě druhá - a lepší jedna punčocha než žádná. Že by nedoletěly a uplavalby obě, to jsem ani nepředpokládal.

Roztočil jsem tudíž mocnými pohyby své paže první podkolenku, přičemž jsem s ní shodil Rozšafovi brejle a Tintílka jsem punčochou plácnul za ucho.

A vzápětí už ale punčocha vylétla a mohutným obloukem se snesla takřka přesně doprostřed stříbropěnných vod, jejichž vlnky si s ní ihned začaly mile pohrávat a samozřejmě i odnášet směrem od tábora.

Lemoun okamžitě zapomněl na to, že budeme jedna ruka. „To mi draze zaplatíš!“ hulákal výhruzně na druhém břehu. „Ty bys tak moh házet cihly, vrtáku jeden - a né punčochy! Hned tam za ní skoč a vylov ji!“

„Hned! Hned!“ ubezpečoval jsem ho. „Jen co ti hodím ještě tu druhou!“

Lemoun nato začal zase něco řvát, ale já jsem si ho moc nevšímal, neboť jsem právě dostal senzační nápad: dám mu do punčochy kámen a tak ji přehodím zcela bezpečně. A napřed ji ještě důkladně namočím, aby byla těžší.

Lemoun zíral podezřívavě a s velkou nedůvěrou na mé počínání, ale byl příliš dychtiv zachránit alespoň druhou punčochu, a tak přestal pokřikovat a jen mlčky sledoval vývoj dalších událostí.

Roztočil jsem namočenou punčochu s půlkilovým kamenem v chodidle. Mužstvo s Jestřábem odešlo raději opodál a tak jsem měl k hoďu více prostoru.

Jen jsem však punčochu vymrštil, ztrnul jsem hrůzou: kámen vyletěl z proděravělé paty punčochy a hasil si to nezadržitelně rovnou na Lemouna!

Lemoun byl chvíli zcela bezradný, neboť nevěděl, před čím se uhnout dříve, zda před rotující pleskavou punčochou nebo před tím kamenem. Posléze dal přednost ráně punčochou, ale již bylo příliš pozdě!

Marně jsem Lemouna do poslední chvíle instruoval, aby se nějak kryl. Marně jsem mu připomínal, že nastala historická chvíle, kdy může v praxi použít prvky zákopnického umění v oddíle si osvojené. Marně jsem mu věcně a bez paniky podával stručná ale výstižná hlášení o směru letu obou předmětů, marně hledal Lemoun útočiště za diviznou velkokvětou.

Kámen jako z katapultu vymrštěný ruče přerazil lodyhu této líbezné tajnosnubné rostliny, tak typické pro jižní části naší milované vlasti - a vzápětí praštil Lemouna do čela mezi oči, až to zadunělo. Co se dělo pak dále, zdráhá se moje péro vypsát!

Lemoun se chytil za čelo a začal řvát „Ha - lebka má je ve dví rozražena - pastucho zatracenej, cos mi to učinil? Hlupáku jeden, protptype všech idiotů, odporná skvrno na civilizaci dvacátého století, nádivo jeden - nikdo s ním kluci nemluvte, dyk je to krab všech krabů!!“

Protože se Lemoun přitom držel oběma rukama za hlavu a zakrýval si tak ústa, byla některá jeho slova nezřetelná. Prosil jsem ho proto, aby je opakoval, ale Lemoun mi nevyhověl.

Jestřáb chtěl zachránit situaci jemnou připomínkou, že se v oddíle nenadává, ale Lemoun vykřikl „Kdo tady nadává??“ a hned zase hulákal dále:

„Ty jeden nepovedenej buldogu, koukej tu bouli, to mně draze zaplatíš - a já, prosím, tady na to nemehlo eště koukám a dám se vod něj praštit!“

Já jsem neodpověděl, odešel jsem od břehu a šel jsem si vařit puding. Na protější kopec už jsem nešel. Mám obavy, že se vztah mezi Lemounem a mnou po této nepleše zase ještě přiostrí - a že to bude ještě moc a moc dlouho trvat, než budeme spolu jedna ruka, jak mi slíbil!

Onemocněl jsem a ještě se mnou spadla postel!

Všechno to začalo tím, že udeřilo takové velké horko! Udeřilo tak hrozné horko, že jsme všichni chodili jen v trenýrkách a také z domova mně psali naši, že je na ulicích vidět skutečně jen moc málo lidí v zimníku a ve spodním prádle.

A když tedy to horko tolik udeřilo, chodili jsme se koupat do řeky a Jestřáb nám nikdy neopomněl zdůraznit to štěstí, že nejsme přímořským státem a že se tudíž můžeme koupat beze strachu, protože tu nejsou žádní žraloci, zatímco v moři povětšinou jsou!

*Nebudu se chlubit, jak dlouho jsem
vydržel pod hladinou*

Prokazatelný nedostatek žraloků v táborových vodách nás naplňoval takovým klidem a blahem, že jsem jen tak z dobré pohody a z hluboké vděčnosti vykřikl:

„Hoši, radujte se, koupejte se, nejsou tu žádný žraloci!“

Ale já ať řeknu co řeknu, všechno se zdá chlapcům hloupé a vždycky mne chtějí zato ještě potrestat! Tak i dnes: Lemoun mě popadnul za krk, hodil mě do vody a ještě mne tam tlačil ke dnu, ačkoliv to ví, že to nemám moc rád.

Jsem člověk skromný a nebudu se tedy chlubit, jak dlouho jsem vydržel pod hladinou s nosem zarytým do bahna, přitíštěný tam surovcem Lemounem! Každý jiný hoch by také po své záchraně pravděpodobně požádal Mezinárodní atletickou unii o uznání a zaregistrování nového žákovského rekordu v potápění, ztíženého nadto ještě tím nosem v tom bahnu!

Rodiče takového chlapce pak asi zcela určitě by podali na Lemouna žalobu pro pokus vraždy prosté a Jestřába by pohnali před soud pro opominutí povinné péče!

Ne tak však já! Jen jsem se oklepal a jen jsem si z nosu

bahno vysmrkal - a už jsem byl zase jako rybička, veselý, šťastný a s celým světem spokojený, ke všem vlídný a úslužný.

Ale brzo potom jsem přestal jíst a začal jsem chřadnout. Vůbec mi nešmakovalo, pohádkové polévky Jeňovy služby se mi staly trýzní, jídlo jsem zkrátka nemohl ani vidět.

Jestřáb mne poslal k lékaři, aby mi dal nějaké léčivo. Doktor mně předepsal jakési tabletky s latinskými nápisy a Lemoun mně řekl, že mi to přeloží do češtiny. Vzal si brýle proti slunci a s určitou námahou začal překládat:

„Pacientovi budiž míchán do jídla tento lék, co se dává vepřům, aby víc žrali - a to v tuplovaných dávkách. Jsou-li někde vepři nablízku, dlužno dbát toho, aby pacient potajmu vepřům neujídal žrádlo z koryta k vlastnímu dokrmování!“

Trvalo delší dobu, než jsem pochopil, že si tohle všechno Lemoun jen vymyslel a že si dělá z nemocného člověka ještě legraci. Ale užívání jsem bral pořád, neboť jsem chtěl být brzo vykurýrovaný a aby mi zase šmakovaly polévky Jeňovy služby.

A tak jsem to bral i v noci a jak jsem se pro ty pirulky natáhnul, tak se mnou spadla postel. Míša se probudil a vyjekl: „Co to bouchlo?“

Odpověděl jsem: „To jsem bouchnul já!“

„A čím jsi to tak bouchnul?“

„No sebou jsem tak bouchnul!“

„A vo co jsi se to bouchnul?“

„Já jsem se vo nic nebouchnul, já jsem bouchnul sebou! A spi už zase dál!“

„Já jsem spal! A proč mám spát dál? A proč jsi sebou bouchnul?“

„No protože se mnou spadla postel, ty chytráku!“

„Kdo mi to nadává vrtáku?“ řval podezřívavě ze sousedního stanu rozespálý Tintílko.

„Budíte tam tíicho nebo po vás hodím křuskou!“ hulákal Lemoun z dalšího stanu.

„Lemoune, almara za rušení nočního klidu!“ zaznělo potom z Jestřábova stanu.

Lemoun zahuhlal: „Jóó - helemese! To je dobrý! Almaru!! A ty druhý nic - že jo!!?“

„Druhá almara - za vodmlouvání!“ zuřil Jestřáb.

Ztišil jsem hlas a pravil jsem Míšovi potichu: „Tak už víš, proč jsem sebou bouchnul?“

Ale Míša už mezitím zase spal a tak jsem ho musel probudit. Napřed byl moc rozespalý a ptal se, v čem se má jít na rozcvičku, jestli v teplácích nebo jen v trenkách. Pak se ale najednou začal smát, ukazoval pod trosky mé postele a křičel: „Hele ho, krkouna, hele ho — kousek bábovky mi nechtěl dát - a teď z ní má ementál!“

Bohužel - byla to pravda. Spadlá postel, zatížená nadto váhou mého mimořádně zdravě vyvinutého těla, zhutnila mou bábovku, z domova mně poslanou a tady pod postelí ukrytou, do placky o síle jedva dvoumilimetrové. Zaslzel jsem a usnul na troskách postele a na té placce.

Ráno jsem se pustil ihned do opravy postele, a protože jsem měl strach z prohlídky, napsal jsem na stan: „Za příčinou naléhavé adaptace a vnitřních technických rekonstrukcí na přechodnou dobu uzavřeno! Inventura.“

Jestřáb však prohlížet ke mně přesto přišel a dostal jsem pět almar: první za tu postel, druhou za tu placku pod postelí, třetí za to, že jsem nápis na stan napsal na papír vytržený ze služebního bloku v kuchyni /a to se nesmi/, čtvrtou za výrok „to je mi pěkná spravedlnost, todlecto - „ a pátou, že jsem si přitom odplivnul.

A to všechno jen proto, že udeřilo takové hrozné horko!

Prodávám Luzín!!!

Jó jó, kde jsou ty doby, když jsem ještě nevěděl, co je to

Luzín! Luzín - to je takový děsně vodporný tohle - a když se do toho kousne, tak to zůstane na zubech, a ty zuby pak nejdou ani od sebe a v puse je pak jako v průjezdu - a je to zkrátka hrozný a — ale NIC, NIC, napřed si musím ještě alespoň na chvílku zavzpomínat na ty doby před Luzínem!

Nuže - byly to tedy opravdu krásné doby! Žil jsem si na táboře vesele a klidně, po celý den jsem si tam skotačil, poletoval jsem od stanu ke stanu jako ten motýlek /babočka osmítečná/, dováděl jsem, švitořil - občas jsem kopnul do Lemounova stanu /když nekoukal/ nebo mu tam hodil pavouka - a tak všelijak podobně. A večer pak - zdravě unaven celodenním čtveráctvím, uléhal jsem ve stanu ke šťastným chlapeckým snům, v nichž se zpravidla vždy objevoval nějaký ten řízek nebo knedlíky s vepřovou. Ale ač se mně zdály sebevětší nesmysly, nikdy ani v tom nejbláznivějším snu se mně nezdálo, že bych mohl jednou prodávat Luzín!!!

Začalo to kteréhosi krásného dne po obědě při povinném poledním klidu. Ležel jsem na kavalci a pěkně jsem usínal, když najednou jsem ještě tak trochu matně zaslechl, jak mne volá Jestřáb ze svého stanu. Ač značně rozespalý, ruče jsem uchopil dvě signalizační vlajky /Jestřáb má rád, když pořád něco trénujeme/ a takto takticky vyzbrojen a připraven, odebral jsem se mírným snaživým poklusem k jeho otevřenému stanu.

Jestřáb zvedl netrpělivě oči od rozečteného Kulihráška, zatvářil se přepracovaně, jako by si nemohl už zase vzpomenout, proč mne volal - a pak řekl: „Mňo, tak hele, Vodomile, ty jsi přece takovej šikovnej chlapec, je na tebe spoleh - a každej to tady o tobě říká!“

„Ehm, no to je tedy fakt“ - odpověděl jsem skromně, ale už jsem byl ve střehu - protože jak takhle k někomu začne Jestřáb hovořit, tak z toho kouká vždycky nějaká pěkná šichta, kterou nechce nikdo dělat.

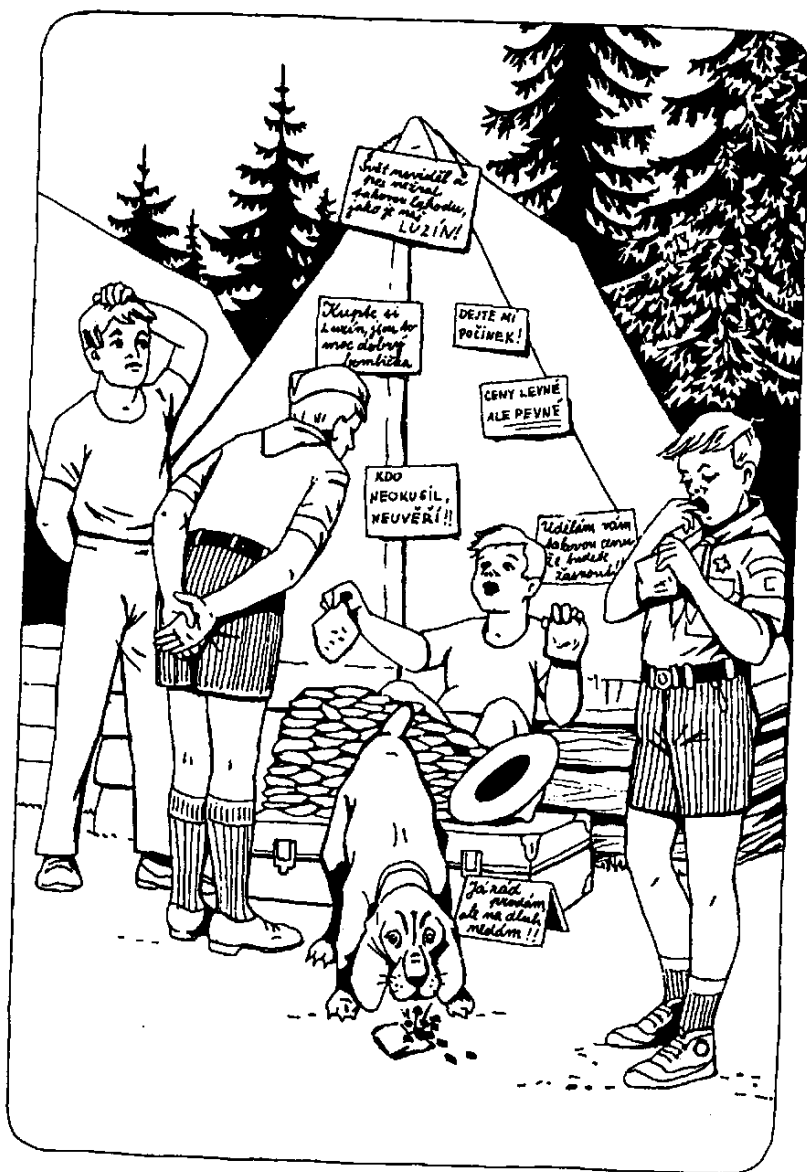
Jestřáb se zase zahleděl letmo do rozečteného Kulihráška, pak zanařikal, co má tady na táboře práce a že z ní vlastně

nevyjde, nikdo že mu nepomůže - a že by potřeboval, aby alespoň tady na táboře někdo prodával Luzín! A že se rozhodl svěřit to mně! Tím skončil, odložil Kulihráška stranou a vlídně se na mne usmál. Usmál jsem se tedy taky, protože, za první, úsměv mne nic nestojí - a za druhé, protože to jsem ještě nevěděl, co je to prodávat Luzín - a tak jsem se ještě mohl usmívat poměrně hravě a bez velkého přemáhání.

„Podívej se v zásobáku po takovém velkém balíku!“ řekl mně pak ještě Jestřáb a už se sápal znovu po tom Kulihrášku. „V tom balíku je Luzín! Jsou to moc dobrý bombička, jen ale pozor na slunce - pak se to, holt - převít jeden mizernej - začne kapku roztekat! Dostali jsme to jako přídatek v jednom krámě, kde jsme koupili potraviny pro tábor. Našli to ve sklepech ještě po soukromým podnikateli - musel to bejt asi nákej feudál nebo co, když toho moh mít tolik! Nějak to rozpočítej, udělej kulantní cenu, aby to frčelo - a snaž se, aby se toho hodně prodalo - každá koruna z toho bude pro táborovou pokladnu dobrá!“

Chtěl jsem se ještě zeptat na některé obchodní detaily, co a jak, ale Jestřáb už si zase říkal v tom Kulihrášku - a tak jsem se odebral do zásobáku mírně zamořeného podivným pachem - tak asi něco jako když na kamnech uteče mléko smíšené s petrolejem. To tak smrděl ten Luzín!

Byl ho skoro desetakilový balík dole černě mokvající. Odnosl jsem jej ihned do svého stanu, rozbalil, užasl, v omámení trochu zavrával, ale pak jsem se pustil statečně do inventury. Luzín byly maličké kostičky černé barvy, balené v sáčcích vždy asi po 250 až 300 kostičkách, přesně se to nedalo spočítat, některé kostičky byly rozteklé a spečené.

Pytlíčky docela rozteklé jsem dával stranou, ty budu prodávat Lemounovi, ostatní - zachovalejší - jsem zčásti navršil atraktivně na víko svého kufru a začal jsem zboží nabízet. Na stan jsem vyvěsil také různá obchodně-propagační hesla, jako na příklad: Ceny levné, ale pevné! - Já rád prodám, ale na dluh nedám! - Kupte si Luzín, jsou to moc dobrý bombička! - Svět neviděl a pes nežral takovou lahodu, jako je náš Luzín! - Kdo neokusil, neuvěří! - Udělám vám takovou cenu, že budete žasnout! Dejte mi počinek!

Brzo se kolem mého stanu srotil táborový dav a Bob si koupil první pytlíček. Něco snědl sám, něco rozdál - a brzo na to ulehl on i obdarovaní, třebaže už dávno bylo po poledním klidu -a začali se shánět po papíru a péru k napsání poslední vůle.

Pes pana hajného, pojmenovaný pěkným staroslovanským jménem Miňďafous, předhozený mu Luzín jen očichal, trochu oblízal a pak táhle zavyl, stáhl oháňku a prchal směrem k latríně, nedbaje staženého semaforu.

Na latríně právě seděl Lemoun. Když uviděl řítícího se sem psa Miňďafousa s vyplazeným jazykem a pěnou kolem tlamy, domníval se, že je pes Miňďafous vzteklý a spadl leknutím do latríny.

Ocumlaný Luzín jsem snědl pak sám, aby nebyla ostuda, ale vývěsku „Svět neviděl a pes nežral takovou lahodu ...“ jsem z propagačních materiálů vyřadil.

Potom se obchod však přece jen rozvinul. Hoši si kupovali Luzín na lepení záplat na duše, jeho roztokem barvili alvarezovská roucha do Dlouhodobé hry, zalepovali jím obálky dopisů a podobně. Jen na cucání, holt, prevít Luzín nebyl, to už jsme všichni, bohužel záhy, postřehli.

Ale Jestřáb byl pořád jako divej, pořád křičel že jsme moc zmlsaní a že se to musí prodat a bašta - a dokud že se Luzín neprodá, že se nepojede z tábora domů! Sám si z reklamních důvodů koupil hned dva pytlíčky, cucal Luzín kudy chodil, ač

mu z toho bylo viditelně špatně, moc se mračil - a prohlašoval, že kdybysme byl každej z křemene, tak že je celej oddíl z kvádru, né-li dokonce z Lužinu - a takhle nám recitoval z Dějin národu českého jeden citát za druhým. Jó - to vono se to tomu Svatopluku Čechovi ty Dějiny psaly, když nevěděl, co je to Luzín!!

Já už měl ruce od Lužinu polepený až po ramena, Luzín jsem měl ve vlasech, v emálu, v Pracáku, v teplákách i ve spacáku - v kuchyni si někdo sednul na Luzín a nemoh se odlepit, museli mu uříznout k teplákům i kus tý lavice - no byla to čina!

Pak jsem jednou ještě nechal kufr s Luzínem na slunci - a tím byl osud Lužinu i můj zpečetěn! Z kufru se stal jediný obrovský blok Lužinu, ničím nerozbitný, odolávající veškerému lámání, uždibování, krájení a podobně. Už dávno nebylo možno tento produkt d'ábla odpočítávat a prodávat na sáčky nebo dokonce na jednotlivé kostičky, jak si to v počátečních dobách prodeje představoval Jestřáb odtržený od táborových mas.

Vypůjčil jsem si ze zásobáku majzlík, a když někdo přišel a chtěl Luzín, useknul jsem mu kus - někdy bohužel i s Částí kufru, ze kterého mně pak nakonec už moc nezbylo. Pak jsme už ani nevěděli, co je kufr a co Luzín, vono se to všechno tak ňák slilo -a do tohoto zmatku se Jestřáb každý den ráno při nástupu ptal, kolik prej kostiček se ještě má prodat - a jestli prej s tím neplejtvám!!!

Luzín mně v kufru ustavičně sublimoval, v noci to pořád dělalo pššt - pššt - t'uf - t'uf - fííít - pít - blub - a tak všelijak podobné - a já se marně zapřísahal svému spolubydlícímu Lukášovi, že to dělá ten Luzín a ne já!!

Konec mého luzínového utrpení byl tak náhlý a nečekaný jako jeho začátek. Jednoho dne začlo pršet, lilo pak asi tři dny a v mechu se začaly dělat bubliny. To je vždycky dobré znamení. Řeka stoupla až skoro ke stanům - a já jednou večer v

zoufalství hodil Luzín i se zbytkem kufru a s majzlíkem do jejích kalných vod. Hrozně to vycáklo, zašumělo - ale bylo po Lužinu. Když se pak druhý den ráno Jestřáb při nástupu ptal, kolik kostiček Lužinu zbývá ještě prodat, řekl jsem: „Ani jedna! Všechny jsou pryč! Docela fuč! V tahu!!“

Jestřábovi se rozzářily oči a on pravil radostně: „Tak vidíte, holomci jedny mizerný, že když se chce, tak že jde všechno! Tak už jste to zbaštili - vidíte!? No vždyť já to hned věděl, že mě nenecháte ve štychu! Pak mi Vodomile ty peníze za Luzín vyúčtuj!“

Počítání mi nedalo velkou práci. Za Luzín jsem utržil osmnáct korun čtyřicet, kufr stál dvaatřicet korun, tak mně oddíl doplatí jedenáct korun šedesát. Asi si to vyberu v neodpracovaných almarách. Z Jestřába bych to asi nevyrázil!

O mém strýci Kleofáši

Strýc Kleofáš je bratr mého tatínka. Maminka vždycky říká, že by byl lepší, kdyby to byl brácha její - protože to by mu nemusela dávat nic k vánocům! Takhle musí a dá ji to vždy velkou mutaci. Zpravidla mu nadělí kalhoty, které tatínek už nemůže nosit, protože jsou vzadu děsně rozbitý! Strýc Kleofáš má pokaždé nelíčenou radost, jen se ale bojí, aby se tím zadním průvanem nenastyd.

Jinak je strýc Kleofáš poměrně dost nešťastný člověk, protože, ať dělá co dělá, pořád mu nahoře z pusy koukají čtyři přední zuby. Jenom někdy, když se mimořádně hodně snaží a moc se mu to povede, tak mu kouká ještě taky sedm zubů dole. To ho pochopitelně dost mrzí a tu vždy kouká do zrcadla a lamentuje: „Já nešťastnej - co já jsem to komu jen co udělal, že mě Pámbu tak trestá - jinač bych byl tak hezkej - a jen ty zuby mizerný - už aby si mě Pámbu vzal, já se na tý svý cvakaly mizerný už nemůžu koukat!“

Já mu vždycky radím, aby tedy při tom koukání do zrcadla zavřel oči - a všechno že bude hned jiný!

Můj strýc Kleofáš nosí pořád hůl. Jak nemá hůl, tak hned upadne. Proto bez hole nedá ani ránu. Zato s tou holí dá ran hodně, což mohu na svých vlastních zádech potvrdit.

Jinak se můj strýc Kleofáš živí hlavně tím, že každý den ráno dává pozor, aby když jsou popeláři pro popelnice, tak aby moc nenasvinili! Oni vždycky moc nasviněj a tu pak strýc na ně vždy přísně zahrozí a řekne: „Vy vy vy - pacholci jedny popelářský, vy si se mnou moc nehrajte - a dejte si na mě majzla! Já už vás tady pozoruju dlouhou dobu!!“

Popeláři jsou samozřejmě celí zkoprnělí, strýce zpravidla na místě odprosí a pak ho několikrát kopnou. Strýci Kleofášovi to ale nevadí a on říká: „To je jedno, že mi kopli - hlavně že je pořádek!“

Strýc Kleofáš dává pozor, aby popeláři moc nenasvinili

Každý měsíc na prvního si pak jde za to strýc Kleofáš do Dopravních podniků pro gáži, aby měl být z čeho živ. Ještě mu tam nikdy nic nedali, ale strýc Kleofáš se tím nedá odradit a

všechny ty dluhy si píše na futro. Vždycky přitom řekne: „Jen počkejte, vy bambulové, jednou vám to všechno pěkně zmultiplicíruju a pak budete platit jak mourovatý!!“

Několikrát byl stran svého služného v těch Dopravních podnicích až za samotným panem ředitelem, ale vrátný ho k němu nikdy nepustil! Vždycky se na něco vymluvil, třeba že je pan ředitel právě na záchodě a že tedy přijde až k večeru, jindy zase že na sebe zvrhnul při gáblu hrnek s nudlovou polívkou a níčko že se musí pucovat nebo že mu zaskočil drobeček - no zkrátka pokaždé si něco ten chlap najde!

Strýc Kleofáš se proto vrací vždy s prázdnou, plačky - a jen vždycky říká: „To je mi divný — to je mi divný - to už takhle jde několik let - dyk to musí bejt ten říd'á víc na záchodě než v kanceláři! Ale já si tam jednou došlápnu a pak jim to tam rozmlátím na cimpr campr i s tím panem ředitelem na tom záchodě! A ten chlap ve vrátnici mně bude eště salutovat!!“

Maminka se bojí, že to strýc Kleofáš provede jednou doopravdy tak jako už tenkrát v tom ústavu, kde strávil řadu let v separaci. Strýc Kleofáš to tam vzal tenkrát od přízemku, vytlouk čekárnu, kuchyň, jídelnu, zátíší Er ó Há, měl na to takovej pěkněj klacek od smetáku - po přízemí přišlo první patro, pak druhý - on to bral všechno pěkně po pořádku - a snad by to tam mlátil hlava nehlava dodnes, nebýt toho, že ten barák měl taky půdu! Strýc Kleofáš vyletěl vikýřem na střechu a z té se skutálel dolů na hromadu hnoje. Byl tenkrát hrozně cejtit, ale jinak se mu moc nestalo! Hubáčkovci jsou holt nezmarové, co je to platný!!

Ještě si musím poznamenat, že mne Jestřáb při tábornické poradě přidělil do stanu k Lukášovi. Jestřáb je moudrý a prozíravý - a tak ví, že Lukáš potřebuje k sobě někoho rozumného, rozšafného, kdo by na něj dohlídl.

Lukáš se nezdá být moc potěšen, že s ním budu ve stanu - a jen se mě pořád ptá, jestli prý nějak kór moc odporně nechrápu. Řekl jsem mu, že ne, že mi to při spaní dělá jen takový fííít fííít

mlask - mlask - ale ať si nemyslí, že mu budu při chrápání vyzpěvovat náky árie z Lohengrína!

Co se mně stalo na exkurzi

To bylo jednou takhle brzo na jaře, zrovna tak nák zrály václavky a já jsem právě končil poslední - a to čtvrtou - třídu pomocné školy, kterou jsem bral už potřetí a dál už mě škola nechtěla pustit. Mimochodem řečeno, bylo mi to dost líto, že už jsem ve studiu nesměl pak pokračovat! Chtěl jsem si dělat nástavbu na něco s maturitou - s takovým papírem se jeden pak ledakams dostane! Zrovna teď hledali s touhle aprovizací někoho jako pomocného pracovníka při pucování kanálů. No ale to je teď jedno.

Už jsem hnám zase dál

Tak tam v tej čtvrtěj třídě jednoho dne povídal náš pan učitel Jozíčko: „Kluci, dnes dem na exkurzi do Kovodíla - tak se připravte, slušně se tam chovejte - a né abyste, holomci jedny mizerný, tam něco kradli, jako tenkrát v těch vysočanskějch pekárnách! A k lidem se tam chovejte jako

rovný s rovnejma, pracující lid je rád, když se někdo zajímá o jeho práci a těžkosti, jsou to lidi bodrý a pro nic nejdou daleko!“

Moc mne mrzelo, že jsem si nevzal ty zelený šaty, kde mám asi čtrnáct kapes, ale běžet domů se převléknout, na to už nebyl čas. Za chvíli jsme vyrazili do Kovodfla.

Tam už o nás zřejmě museli vědět, protože všechno kde co bylo před námi zamykali, ale všechno schovat přece jen nemohli. A tak se bralo, co se dalo! Tady náká traverzička, tuhle kladívko, onde kleště nebo všelijaký plíšky, kolečka, rámečky, trubičky a hřebíky a skobičky nebo sponky, a zase se ještě někde vobjevily zapomenutý skládací metry nebo šroubováky - no bylo toho dost na to, aby se o exkurzi z naší strany dalo mluvit jako o zdařilý!

Každej z kluků měl už plný kapsy, div mu to neutrhlo kalhoty, pan učitel Jozífko to už taky neměl kam dávat - a níčko jsme najednou vešli do takový ohromný haly.

Byli tam samí chlapi v montérkách, každej něco dělal u ponku, nad hlavama nám řvaly a mlaskaly a pleskaly transmise -a já najednou uprostřed toho pracovního zmatku uviděl takovýho staršího chlápka, kerej stál opodál a měl ruce v kapsách, takže to musel bejt asi mistr. Vzpomněl jsem si na slova pana učitele Jozífka, že se máme zajímat o tyhle starosti pracujících a že jsou to lidi bodrý a že to maj rádi — a tak jsem k němu přišel zezadu, dal jsem mu ruce žoviálně na ramena a zahovořil jsem k němu s líčeným zájmem: „Tak co, táto, jak plníme plán?“

Kdo by to byl tušil, co se stane! Kdo by to byl věděl, že se ten strejda tak rozzuří. Chvilku se zdálo, jako by se všechno zastavilo. Transmise, jako by přestaly na stropě běhat a pleskat, lidi u ponků zastavili to svoje kutění - a každej se jen díval na mě a na toho dílovedoucího.

Ten vzápětí potom zařval: „Ty jeden zmetku, starej se vo svůj děják a zemák, abys neprolít - a neptej se po věcech, do

ktorejch ti nic není!!“ A při těch slovech mně vrazil dva pohlavky v tak úděsný rychlosti, že jsem se o tom druhým pohlavku původně domníval, že je to snad taková náká ozvěna nebo co. Teprve později, když začaly dopadat facky a pohlavky další, jsem si uvědomil, že mám co činit s člověkem, ktorej zřejmě musel někde absolvovat náký pohlavkovací školení.

A potom už mě ten bodrý muž nadzvedni za límec u kabátu a současně i vzadu za kalhoty - a za nepřetržitého vodopádu ran, facek, pohlavků a kopanců byl jsem jakoby větrnou smršť nesen, hnán, vykopáván, vlečen, postrkován, pošťuchován a cloumán do takový uličky mezi regály, přičemž ze mne padaly tak těžce nabyté šroubky, plíšky, železná kolečka, hřebíky, valivá ložiska, no zkrátka všechno to, co Kovodílo vyrábělo.

V očích se mi zatmělo, dělaly se mi mžitky, jednou fialový, jednou červený až oranžový - a tak není divu, že jsem ani nepostřehl, jak z boční strany mezi regály vypochoďovala do uličky svačínářka s basou, ve který bylo asi šestatřicet hrnků s čerstvě natankovanou nudlovou polívkou. Chtěl jsem basu alespoň letmo potěžkat, abych zjistil, zda váha basy nepřesahuje limitovanou váhu stanovenou UNESKEM pro svačínářky, že bych případně podal do Ženevy jako hlášení o nepřípustném přetěžování svačínářek u nás, ale kdepak! Ve zlomku vteřiny měl jsem obsah všech těch hrnků už na sobě, jak jsem do tý basy vrazil, měl jsem nudle ve vočích, za ušima, ba i v nose, takže jsem pak ani nepoznal, která ta nudle je moje a která z tý basy, dole mi to teklo do bot, v kapsách jsem měl nudle, na rukávech nudle, no bylo to něco hroznýho. Svačínářka ještě stačila vykřiknout něco vo nákým vrtákovi, nevím jestli jsem to měl bejt já nebo ten dílovedoucí!

Ale už jsem byl hnán zase dál, nudle nenudle, furt se prášilo za kočárem - a teď najednou přišly dolů takový malý schůdky! Nejsem žádněj puntičkář, ale mám rád pořádek, a tak jsem si je chtěl/ spočítat, abych to měl statisticky podchycený - ale ani tohle nebylo možný, nestačil jsem se zábradlíčka na

schůdkách ani zachytit, natož pak něco statisticky podchycovat. Mocný kopanec kolenem do kostrče mě doslova smetl, sfouknul, srazil ze schůdků dolů, sfáral jsem po nich rychleji než horníci v dole Kohinor!

A zase dál, jen dál, hnala mne před sebou ta běsnící fúrie -a tu přišla překážka nejnečekanější: ulička se náhle lomila v pravém úhlu do pravá. Než jsem si stačil rozplánovat, jak to asi vytočím, byl jsem na rohu - a bim prásk - kus zdi se urazil o mou hlavu, z kapsy mi zase vypadlo ještě náký železný pravítko, vobalený nudlema - a to už jsem letěl vstříc otevřeným vrátkům na dvůr.

Tam stál pan učitel Jozífko s celou třídou, vyšli zřejmě jinudy. Radostně mi pokynul a řekl spokojeně: „Mňo, tak Bubáčku, nýčko jsme tady všichni, exkurze tedy šťastně skončila, tak můžeme jít domů. Vodpoledne přineste do školy všechno to, co jste tady nakradli, zařídíme si ve škole dílnu. Nadnormativní zásoby pak odprodáme pomocí inzerce ve Večerní Praze. Jen se ale Bubáčku divím, že tam v tom Kovodílu děláj taky nudle!!“

Řka to, přistoupil ke mně a z blůzky mně jich asi pět vodlepil. Byla to pěkná exkurze.

Povšechná stat' o naší rodině a hlavně pak o našem tatínkovi

Naše rodina je útvarem prvobytně pospolným, protože bydlíme pořád pospolu v tom prvním bytě, kde jsme se všichni narodili. Jen jednou se chtěl od nás trhnout můj starší brácha Jáchym, ale tatínek mu trhnul pár facek a bylo po trhání!

Tatínek vždycky říká: „Děti, děti, važte si tepla domova, dokud ho máte - - jednou můžou dojít brikety a jaký budete??“

Mnoho životních zkušeností čerpá tatínek z Pečírkova kalendáře z roku 1894, který už asi osmnáctkrát přečet, ale

pořád v něm nalézají nové a nové věci, kterých si dříve nepovšiml. Jsou to zejména různá přísloví a lidové průpovídky, které tatínek pak velmi hbitě a pohotově uplatňuje v každodenním rodinném životě. Tak například když už se blíží k vejplatě a doma už není ani koruna, pohlédne na nás tatínek v nedělní dopoledne starostlivým pohledem a řekne: „Mňo - děti - tak abyste si šly kapku zdřímnout - co říkáte?“ Vono je totiž v tom kalendáři jedno přísloví, že kdo spí, ten vobědvá, protože spánek jako posiluje. Takže se doma nevaří a ušetří se!!

Tatínek je vůbec velice moudrý a vzdělaný člověk, protože odbírá jednou týdně Večerní Prahu. Bere ji vždycky v pátek, když je taková ta tlustá. Na základě pravidelné Četby této úředně povolené tiskoviny se tatínek dovídá mnoho věcí, o kterých by jinak neměl ani tušení, jako například na co umřel Karel Čtvrtý -Otec vlasti nebo jak bude od pondělka zahýbat u Anděla devítka!

Tatínek nám z Večerní Prahy vždycky nahlas předčítá, což se mnohdy neobejde bez určitých rodinných nesnází. Tatínek totiž někdy vynechá omylem celý řádek, jindy ho zase čte dvakrát nebo se hrozně přeříkává a podobně. Zpravidla si toho nikdo z rodiny nevšimne, protože obvykle při tatínkově čtení všichni usneme - ale když si toho všimneme a tatínka na nějaký omyl upozorníme, je zle! Tatínek se rozvzteklí, praští Večerní Prahou o zem, třebaže stála korunu, a začne se s námi prát. Napřed napadne mého staršího bráchu Jáchyma, ale to už se na tatínka sápe maminka, babička začne tlouct dědečka a maminku, dědeček se nedá a bije tatínka a praská ho holí, Jáchym tlučte mne - a já jsem vedle, protože doma na nikoho nemůžu. Naštěstí ale dole v baráku o patro níž mají takovýho malýho protivnýho kluka - a tak i já si přijdu na svoje!

Tatínek se naštěstí ale prát moc dlouho nevydrží, protože je trochu zchromlej na pravou ruku, což se mu stalo jednou, když si šel stěžovat do jednoho krámu s prádlem, že se mu utrhnul knoflíček u košile, kterou tam před šesti roky koupil. Moc se

tam s ním hádali, říkali mu, pane, kde máte účtenku a vůbec to je ještě div, že se vám neutrhly i ty knoflíčky vostatní, při tý vaší pokroucený postavě se vám mohly utrhnout taky ještě voba rukávy - budete rád, že to takhle dopadlo, dyk se jen podívejte, jak vypadáte, každej jinej by měl už na zádech v tý košili díru -kdepak jeden knoflíček - taková lapálie - a ještě k tomu až za šest let!

No - a tatínek je, holt, prud'as, tak jim tam něco vošklivýho řek, - a najednou - to sám neví jak - voni u soudu ty lidi z toho krámu potom vypovídali, že do něj prej jen tak trochu strčili - no zkrátka a dobře tatínek proletěl ven místo dveřma výkladní skříní, na sobě měl z toho výkladu plno nabalenýho prádla, taky náký dětský kalhotky s nápisem Slušivé apartní prádýlko pro zimní období — a furt si to hasil a kutálel se dál až na kraj chodníku, kde porazil trafiku a tím se vlastně teprve zabrzdil, když zůstal viset s hlavou zaklíněnou do vokýnka tej trafiky na jejích troskách.

Paní z trafiky byla zprvu dost překvapená, ale když se vyhrabala z hromad klejek, spánek, trabuk, viržínek, balíčků šňupavého tabáku a jinýho kuřiva a skončila hořekování nad tím, jak to tu měla všechno tak hezky srovnaný a najednou takovej binec, začala bejt ještě drzá a křičela zpod hromad připravené remitendy různých novin na tatínka: „Pane, necpete mi sem ten váš telecí vobličej, já na něj nejsem zvědavá - a koukejte dát tu svou kebuli pryč, já nesnáším průvan a takhle nemůžu zavřít vokýnko - a Večerní Praha stejně ještě néjni, ta chodí až v půl třetí, na to jste už dost starej dědek, abyste to moh vědět, vy jedna vověšená maškaro!“

No, ale to si, pane, dala! Tatínek se rozvzteklil - von se dycky hned hodně rozvzteklí, hlavně ho prej namíchlo to, že mu ta ženská řekla vověšená maškaro - protože to ještě nevěděl, co všechno má z toho výkladu na zádech a že tam má taky připíchnutou ceduli „Zlevněný výprodej vybaviček pro kojence nadměrných velikostí“ - a tak spustil:

„Helejte se vy jedna rozcuchaná rachomejtle - vod vás bych si nekoupil Večerní Prahu ani kdybyste byla jediná, co by ji prodávala, vy dejchavičná mandragoro - mně ji náhodou nosí sám šéfredaktor a ještě mi přitom řekne služebník a čeká, až ji dočtu, a pak se mi ptá, jak se mi to líbilo a co by v ní ještě mělo bejt, abych byl spokojenej a kupoval ji dál - rozumíte!“

Trafikantka mezitím pořád přibouchávala to vokýnko, co v něm měl tatínek hlavu, aby ho umlčela - ale stejně si tatínek řekl svoje - jeho hlavě se nic nestalo, von je hrozně tvrdohlavej. Co si umíní, to provede a za tím pořád jde.

Co mi to jen dalo, například, za práci, než jsem ho umluvil, aby mně dovolil spát v noci pod postelí místo na posteli! Pořád se tvrdohlavě ptal, proč to chci a co v tom vidím za blaho a tak podobně. Ale copak jsem mu moh povídat, že mám pod postelí čtyři ochočené šváby, které cvičím a trénuju dle své osvědčené metody?? Švábi přeskakují větvičku, cumlají chleba, lezou mi do nosu /na povel/, zapásej spolu, poslechnou na slovo, dělaj, že jsou mrtví, a přitom ale nejsou - no jak říkám, dělaj mi pomyšlení -jen promluvit! Kam se na ně hrabou delfíni. Každý se taky nějak jmenuje. A jen jeden z nich je tak trochu tupohlavý, všechno mu dá velkou práci, než něco pochopí - tak tomu jsem dal jméno Lemoun.

Ráno vocumlanej chleba vemu, strčím nenápadně zpátky do škatule s chlebem a nikdo nic neví. Tatínek zrovna tyhlecky chleby zpod postele hrozně rád říká - kde tyhle krajíce, lidičky, berete, ty sou docela jiný než ty vostatní, ty maj docela jinou chuť, já chci jen tydlety a žádný iný!!

Když tatínek kejchne, což se stává průměrně tak asi jednou za pětadesát minut /tatínek to vysvětluje tím, že mu dávali za mlada studený škubánky/, maminka vždycky na tuto tatínkovou kejchací explozi vykřikne „Chcípni neřáde!!!“ Tatínek se pak moc urazí, říká, že se má říct „Pozdrav Pámbu“ nebo takovýho něco á né to vo tom chcípnutí a vo tom neřádu. Maminka ho pak chlácholí, že to chcípnutí není přece na něj - a

i kdyby, tak že to přece není nic zlého, proč že by neměl chcípnout, že jo - a tak si tatínka zase udobří.

Za zimních dlouhých večerů, začínajících prakticky už někdy od půlky srpna vzhledem k subtropickému pásmu střední Evropy, ve které se náš rodný panelák nachází, hrajeme s tatínkem různé karetní hry, jako je třeba boží požehnání, moje teta, tvoje teta, malá domů - a podobně. Tatínek se tyto hry naučil za svého několikaletého působení v průmyslu obalové techniky -bylo to na Pankráci, kde byl tatínek na čtyři roky pověřen lepením pytlíků, aby nevázla distribuce sypaných potravin.

V dřívějších dobách nás tatínek několikrát vyděsil tím, že vyhrožoval, že skočí z okna, když jsme ho nějak rozzlobili. Pak nás ale sousedi upokojili, když nám řekli, že by se tak moc nestalo, když bydlíme v suterénu.

Tatínek je taky dlouholetým trenérem a současně i jednatelem a předsedou místního spolku Vzájemně se podporujících dědků-mazavků, v němž je neobyčejně vážený a uznávaný přeborník, a to v různých soutěžích, jako například, kdo víc vypije - a tak!

Klubovní hymna - zatím ještě ne zcela dokončená - se zpívá na začátku každého zasedání spolku a zní takto: „A vypijme tři mázy - co nám při tom schází - hrabě Esterházy - ať to s náma hází - když trunčíme v mlázi - nás nic nerozhází-“

Ve stanovách klubu je zakotveno, že kdo vymyslí další sloku do této rázovité hymny klubu, budou mu ze spolkové pokladny zaplaceny dva mázy piva dvanáctky. Zatím to pěkně vyžírá tatínek, který vymyslel nejen tento odstavec stanov, ale i všechny dosud stávající verše. Nikdo jiný ze spolku na nic nepřišel, i když se leckterý z dědků o to strašně snažil! To víte - dva mázy jsou dva mázy!!

V rámci této své významné funkce si mne tatínek vždycky jednou týdně pošle naproti do hospody k Houžvičkovům pro láhev rumu. Když mu ji přinesu, tatínek ji zálibně popleská a

řekne: „Mňo - tak nýčko kdyby nás vobléhali Švédové, tak s tímhle do pondělka vydržím!“ Láhev je jednolitrová a já mu pro ni chodím vždycky v sobotu večer.

Maminka na oko na tuto tatínkovou zálibu hudruje a vždycky řekne: „To víš - voni se sem ty Švédové kvůli tobě budou z takový dálky až vodněkad přes moře štrapicírovat!! Víš jenom kolikrát by to museli přeseďat, než by se sem dostali a tady nás voblíhali??“

Tatínek to ovšem neví, protože atlas nemáme od té doby, co ho tatínek zahodil, když na mapě Evropy nemohl najít ten dům co, bydlíme - a jízdní řád máme jen takovej ten tenkej za korunu, kde je jenom trať Praha-Zdice-Beroun. A tak se o to přeseďání moc nestará - a spíš se věnuje jenom tý láhvi!

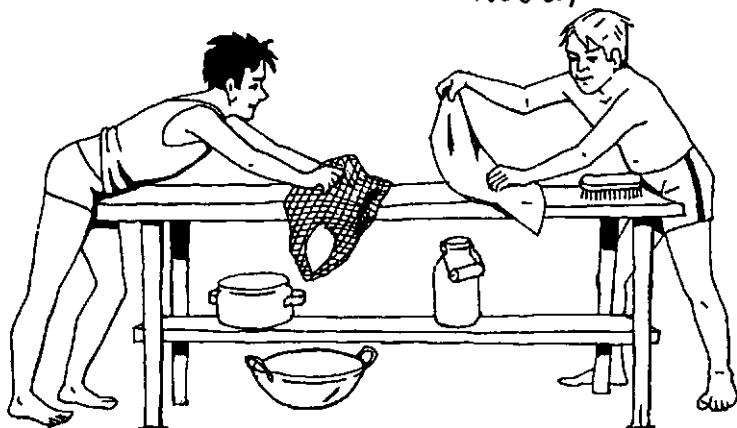
Hadr kostičkový dlouhý na rozdíl od hadru kostičkovaného krátkého

Jsou věci mezi nebem a zemí, které jako by se pohybovaly v neskutečnu, v nehmatatelnou - nejsou vidět ani cítit, neví se odkud přišly, jak vznikly a najednou nastane Třesk a malér je tady!

Takovou věcí byla i záležitost Jendovy vesty, co si přivezl na tábor. Byla to původně parádní božíhodová vesta jeho dědečka, pěkně kostičkovaná, dědeček ji nosil jen do kostela a do hospody, jinak ne!

Pak dědoušek umřel, vesta tu ale zůstala a Jendovi rodiče ji zapůjčili Jendovi na tábor jako dárek k jeho šestnáctinám. Jenda ji také střehl jako oko v hlavě, oblékal vestu jen za chladných rán, když šel na rozcvičku, také při koupání ji několikrát oblékl a pak ji nosíval při olympijském nástupu, když měl naději na nějakou medaili. To ale ostatně bylo jen málokdy.

Rozdáváčka byla po polívce ublepsaná

Jednou se ale stalo, že vestu zapomněl v jídelně po obědě, když mu na ní praskly tři knoflíky a šel si umejt emál. Co čert ale nechtěl, vrtošiví diblíci z Lemounovy služby měli právě drhnout rozdáváčku a neměli hadr. Někdo zblejsknul vestu, nepoznal, na co to je a řekl: „Tadydle sou ňáký hadry, tak to vezmem s tím!“ A tím vlastně začal ten zprvu zmíněný Třesk.

Rozdáváčka byla po polívce a po knedlíkách ubleptaná, politá a vesta byla vzápětí, jak to s ní vzali, úplnej urousanej cumel. Pak vestu hodili pod rozdáváčku, nikdo si jí tam nevšímal, Jenda ji nepostrádal a jen vždycky každá služba s ní vytírala kotle, umejvala stoly a tak. Už ani nebylo poznat, že je to vesta. Byl to uváleněj cancour, promaštěnej, ztvrdlejš uschlými flekanci od polívek, ani jeden knoflík už tam nebyl, no zkrátka nic.

Pak si půjčil někdo hadr na čištění kola, přičemž se mu podařilo vestu roztrhnout na dva kusy. To už se ale hadr dokonce i předával při předávání na lejstru s hadry jinými - a měl název „Hadr kostičkový“, protože tam taky byly hadry jiné, například hadr modrý, hadr se třema dírama a podobně, což bylo nutné rozlišovat kvůli předávání. A teď z té vesty byly

najednou dva kusy - a co teď? Jeden byl větší, druhý menší. Jestřáb ve svém puntičkářství a ve strachu, aby jeden z hadrů třeba někdo nezczizil a neurobil si z něj kapesník, rozhodl šalamounsky; ten větší pojmenoval „Hadr kostičkový dlouhý“, menšímu dal název „Hadr kostičkový krátký!“

A zase to jaksi taksi klapalo všechno dál. Služby vařilv, dělaly se úseky, chodilo se na nástupy, na borůvky, na brigády, na latrínu - ráno se lidi ptali, v čem se cvičí - a najednou Jenda objevil, že nemá vestu! Pánové, to bylo něco! To jste ještě nezažili! Jenda se úplně zapomněl, že je jen civil a né básník, a v zoufalství zarecitoval:

„Kde mám svoji vestu, co jsem měl na cestu? Dyk jsem ji měl tady - a teď jsou z ní hadry!!“

To jsme mu, samozřejmě, ruče potvrdili, Jenda chtěl náhradu, my jsme mu ale nic nedali - a to byl konec té jeho parádní vesty.

Pak už nikdy nic takového na tábor nevozil, vždycky měl jen tričko.

Obsah

Jak vznikla figurka „Nováčka Bubáčka“	4
Začínám si vést deník.....	5
O mojí babičce, její živnosti ředkvičkařské a co z toho všechno pošlo	8
Připravuji se na tábor	10
Lemoun - můj postrach v oddíle	13
Co jsme zažili při jízdě na tábor.....	17
Dělal jsem do kultury a co z toho pošlo.....	21
O mých snahách pěstitelských, Lemounově sněžení a jiných trampotách.....	24
Lemounovo hamounství a co z toho pošlo.....	26
Budu vydávat táborový časopis!	31
Lev	31
Jak jsem mohl být s Lemounem málem jedna ruka!.....	33
Onemocněl jsem a ještě se mnou spadla postel!	37
Prodávám Luzín!!!	40
O mém strýci Kleofáši	46
Co se mně stalo na exkurzi	49
Povšechná stat' o naší rodině a hlavně pak o našem tatínkovi	52
Hadr kostičkový dlouhý na rozdíl od hadru kostičkovaného krátkého.....	58
Obsah	61

Vážení čtenáři, chlapi a děvčata,

naše nové nakladatelství vzniklo po listopadové revoluci. Budou v něm vycházet tituly pro všechny, kteří milují dobrodružství, život v přírodě, lidské hrdinství a prosté kamarádství. Knihy, které vám chceme nabídnout, nemohly dlouhou dobu vycházet. Budeme rádi, když v nich naleznete i něco víc než jenom zábavu. V naší společnosti je toho mnoho pokaženého. Nejvíce nejzákladnější lidské vztahy. Ty můžeme napravovat hned. Začněte to vy, mladí. Zkuste být dnes lepší než včera. Všem se to jistě vyplatí. Na závěr citujeme slova autora této knížky, která napsal do kroniky jednoho oddílu:

„Kdybych byl ještě jednou chlapcem, vážil bych si každé minuty toho kouzelného věku. Jenomže tenkrát, když jsem v těch letech ještě byl, minuty, hodiny i dny ubíhaly a já je nepočítal. To až teprve teď je počítám, ale to už je pozdě.“

Přemýšlejte o těch slovech.

Jaroslav FOGLAR
NOVÁČEK BUBÁČEK PÍŠE DENÍK
Obálku navrhl a ilustroval Přemysl KUBELA
Vydalo nakladatelství ŠEBEK & POSPÍŠIL Mladá Boleslav v
roce 1990
Vytiskly Tiskařské závody, provoz 75 Mladá Boleslav
Vydání první
Náklad 30 000 výtisků
Cena 22,- Kčs
59-382-90